Jan.
Rev. J. W. Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

December 26/31, 1969 — No. 936
25th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 6-0451.

BIAFRA

by Dr. R. Kooistra*

In this article I would like to tell our readers a few things about the starving people of Biafra.

Recently this problem has been thrown back to us by reports from Ottawa. In the Commons there has been an exchange between our Prime Minister, Mr. Trudeau and the Creditiste Leader Reaul Caouette on the one side and, on the other side, Mr. Diefenbaker and Mr. Knowles for the Conservatives and the N.D.P., respectively. It was the contention of Mr. Trudeau that the Biafrans would prefer arms to food. He said Col. Ojukwu is less concerned with starving children in Biafra than he is with receiving guns and scoring political propaganda victories across the world. In a later exchange of views, however, Mr. Trudeau toned down on this matter and promised that Canada would still consider the possibilities of helping the suffering people of Biafra. The Prime Minister stressed that the Government supports Canairelief in its appeal to the Canadian people for "what the Government cannot do, private Canadians can." Therefore the Government expects the nation to get involved, and thinks the starvation of the Biafrans is the *Nation's* business, not the *States'*.

About Biafra many articles have been written lately. I mention a series of articles in the *Toronto Daily Star*, an article in the *New Yorker* of October 4 1969, a letter from Renata Adler with detailed information about the sad situation, and another article in the September 15th *Newsweek* under the title "Nigeria: Oh what a lovely war!" In this article the author tries to shed some light on the political background of the war. I will not deal with the question of whether Governments or oil companies are interested in maintaining the state of civilian war in Nigeria. I am not competent to judge on this matter nor, if I were, do I have sufficient information. I do suggest, however, to our students in political science that an article on this problem for Calvinist-Contact may be welcomed by our readers.

In order to understand the situation you must have some information about the sad events that have cut off the Biafran people from their supply lines of food. Let me explain this by quoting from the articles written by Stephen Lewis in the *Toronto Daily Star*. This Mr. Lewis, 30 years of age, is the New Democratic member of the Ontario legislature for Scarborough West. He was previously a teacher in Africa and taught school in a village called Okija in what is now Biafran country. In October, 1968, he returned to Biafra for investigation and reported his findings in his newspaper after which they were bundled to a brochure entitled *Journey to Biafra*, a collection of first hand observations on the Biafra-Nigeria civil war. This booklet is sold by Canairelief and proceeds of its sale will be used for that purpose.

The problem started with the formation of Nigeria as a new state. Ironically, the Ibos, the main tribe of Biafra, promoted this Federation very much, now to be prosecuted by merciless fervor by other tribes of Nigeria, such as the Honsas. It seems that jealousy of the more intelligent and harder working Ibos is mainly responsible, first for the pogrom or persecution during 1966-1967 and now for the war against the Biafrans with a view to their complete extinction.

The facts as given by Stephen Lewis are as follows:

> From the beginning, Nigeria was an artificial creation. Like so many other countries in West Africa, its boundaries were imposed as a British colonial device, entirely indifferent to tribal divisions or political and economic viability. For six years, from 1960 to 1966, Nigeria was a country of division, corruption, patronage, internal fratricide, coups, counter-coups, rigged censuses, and fixed elections. It was dominated, quite inappropriately, but the northern region. Only the resourcefulness of the Biafrans kept Nigeria united.
>
> And then a terrible thing happened. The seething hostilities of the previous six years broke out in violent pogroms directed against the Ibos, during 1966 and 1967. Over 30,000 people were indiscriminately murdered in their homes, in hospitals, at their places of work, in trains and airports, as they fled for their lives. Some two million, from all over Nigeria, returned to the Biafran homeland.
>
> Only at that point, with the greatest apprehension, did Biafra declare independence. In so doing, it violated not so much a workable federal state as a British imperial design. What Biafra feels . . . and this is a point of the utmost significance . . . is that this is not a Biafran-Nigerian civil war; it is a British war of British inspiration, pumped by British arms and British technical and military advisors.

The starvation itself is for us in this connection of primary importance. However, I feel that you should know a bit about the political situation as well. Lewis tells us in his third article how he succeeded in having an interview with Col. Ojukwu of the Secessionist Biafra state. This is how it happened.

> The interview almost didn't take place. As my escort and I approached the State House, one of the Nigerian jets chose that precise moment to initiate a strafing-bombing raid relatively nearby. We dropped to the ground behind a row of cars, and then, during a pause, hustled into the State House basement which serves as a makeshift bomb shelter. A good deal of time in Biafra is spent diving for cover. Usually it's too dangerous; but it does interrupt one's train of thought.

During this interview Col. Ojukwu stated his view of Canada as a peacemaker in Africa and he did not hide his disappointment as to Canada's contribution. Said he:

> "We had hoped that Canada would act as a bridge between Biafra at one end, and Britain and the United States at the other. We had always believed that because of Canada's unique position, she would have the sensitivity to understand our objectives and interpret them to the outside world.
>
> "I still regard Canada as maintaining neutrality on the Nigerian-Biafran struggle. I still believe a Canadian initiative at the United Nations might bring this war to an end."

During this interview the leader of this small secessionist state explained his feelings which undoubtedly represent very well those of many of the Biafrans. This is what Stephen Lewis said about it:

> The conversation turned to genocide, and the unshakeable Biafran conviction that Federal Nigeria was out to eliminate every Ibo, nothing less. Ojukwu allowed himself a momentary wry smile.
>
> "Perhaps we speak too much about it. Perhaps the western nations have so great a history of genocide that they are not affected by what is happening in Biafra. Perhaps that is why we are not breaking through on this issue."
>
> I asked about the terrible toll on life, the starvation of hundreds and thousands of people. Ojukwu paused at length, and then:
>
> "Is this not part of the age-long struggle of man — the search for liberty? Is this not what freedom is all about? Do you think we suffer all this deprivation, all this misery, because of the ambitions of some ruling group?
>
> "Ask any Biafran whom you meet, any intellectual, any villager, about the war, and they will answer: we will not accept defeat; we will not be ruled by Nigeria.
>
> "Some of my people felt that I was too much the moderate. We tried for so long to hold the Federation together; but secession became inevitable. There is now no way of subduing Biafra.
>
> "Certainly relief is important. But we do not want relief to satisfy newspaper head-lines. We do not want relief which is conscience money for governments; relief raised presumably for Biafra, eighty per cent of which lies rotting between Lagos and Fernando Po.
>
> "Nor is relief a permanent solution. The answers to this conflict are political and military, not simply humanitarian."
>
> We touched on the Organization of African States, the tactics of the war, the developing trend of French support. Then, with the interview obviously drawing to a close, Colonel Ojukwu leaned forward with sudden animation:
>
> "When you come right down to it, this is what it's all about," and he pointed to his hand. The reference was obvious.
>
> "If Biafra was white, we would be the hero of every western school-boy, they would emulate our every act. But we are black. And blacks are not allowed to achieve what the white man has achieved.
>
> "We are asking that the African be accepted as a man — we ask no more than that.
>
> "So we are fighting for something in Biafra which is not yet acceptable. When the war is over, and Biafra is completely [illegible], we will create a new society — an independent society, not just another client state.
>
> "If we have to wait ten years, there will be a Biafra."
>
> After meeting Ojukwu, and speaking to hundreds of his countrymen, it is difficult to disagree.

Thus reads Lewis' conclusion.

However, we are mainly interested in the terrible starvation of so many people in Biafra. You may ask: Why are they starving? The answer is that they have lost the areas in the East and the North from where they traditionally received most of their food. Moreover, because of the pogrom or persecution in 1966-1967 many Biafrans were chased away from their homes in the North to be clustered together in an area far too small to feed the overcrowding population. They lost two strips, one vertical and the other lateral which contained the bulk of the foodgrowing area of the secessionist country. So now there are about 7 million people living in half the area which in former days was the home of 4 million people. The area which the Biafrans hold as yet is, therefore, not only less fertile than the rest of their country but also seriously overcrowded. This condition does not exist in the Federal districts. If the civil war was over, Nigeria itself would almost be able to feed the entire Nigerian-Biafra population. But the war is not over yet and it continues for two main reasons:

1. The Nigerians want the Biafrans to surrender themselves unconditionally, and
2. The Biafrans do not dare to do just this.

Hence they keep on fighting and they keep on starving to death.

The World reports in one of its last issues:

> The deficit is in protein foods, and the killer-enemy still kwashiorkor. Since the closing of the relief operation on June 13th the spectre of last year, when between July and December more than 1 million (mainly children) may have died of this and other diseases, has reappeared. But this time it will be quicker to take effect. The children and mothers (between 1 million and 1½ million) fed daily in the feeding centres have been on short commons for a year. Their resistance is low. The cut-off of aid, for them, means speedy degeneration into disease and death. The latest reports are that the dive has already started and for the rest of this month the scourge will sweep across the country carrying away several hundreds of thousands more children in its wake.

(Continued on page 12)

*) Upon request of the Rev. A. J. VandenPol I visited the office of Canairelief, 102 Eglinton Ave. East, Toronto, where a young but hard working secretary told me the story of this article and provided me with the necessary data.

1969 - DOORWAY INTO MAN'S NEW REALM

RELIGION IN REVIEW

by NORMAN ROHRER,
Director EP News Service.

The opportunities of 1969 — seized or neglected — have cast their long shadow into history and disappeared.

This was the year science gave man the new realm of the moon while on earth the tides of religious impact tugged at an increasingly reluctant society.

The high crest of the early fifties which had swept record numbers of people into the churches became a backwash in 1969 dragging many of them out again. Seventy per cent of adult Americans believed religion was losing its influence on society.

The sweaty Christianity of street protests for civil rights receded somewhat in 1969, turning stronger and stronger against U.S. involveent in the Viet Nam war. Minorities controlled large movements and secured a big share of attention. James Forman of the National Black Economic Development Conference struck a blow to white churchmen from which they never fully recovered, demanding $500 million in "reparations" for past sins of white Christians against blacks. Most denominations ignored him, but Forman did get at least $215,00 for his conference.

1969 was a year in which almost everyone seemed to be spending his energies on something that was not his main business. Protestant clergymen raided the offices of draft boards or harbored AWOL soldiers; Catholic priests were preoccupied with thoughts of marriage; the theater and movies gave billing to inter-racial love, homosexuality and nudity; civilians argued and advised on the strategy of war.

The population of the world in 1969 grew by about 2.2 persons per second, 132 per minute, 190,000 per day and more than 1.3 million a week. On July 1 the world's population reach 3.551 billion persons. The first billion mark had been reached about 1800. The two billion milestone had been passed about 1930. World population is expected to pass the four billion mark by 1975.

In this burgeoning society of '69 fertile minds provided an array of innovations: A tool to compress recorded speech cut listening time in half, designed "for wide application in Christian education"; Presbyterians introduced the audio-visual sermon; the British Parliament, disturbed by the "industial disruption" of Christmas, advocated a fixed Sunday rather than the traditional Dec. 25; biologists, successful in their attempts to remake a frog, began looking with confidence to the day when they can overhaul a human being and give him a more desirable heredity; industry built "Clyde the Claw" as a forerunner to machines that will one day assume all of man's boring, dull labor; Episcopalians introduced the "environmental eucharist" and a Canadian Unitarian composed a new prayer for the Manitoba Legislature which begins, "To whom it may concern . . ."

Scientists increasingly struggled with the problem of when a person is officially dead and the American Medical Association foresaw "psychological horrors" if the transplanting of human organs continues. Civil engineers have begun building planned communities where one sanctuary serves the needs of all religions.

The year saw a Quaker enter the White House and establish ecumenical worship services. A year in the Presidency made Richard Nixon "a more prayerful man and deepened his sense of dependence on God," Evangelist Billy Graham said.

Famed atheist Madalyn Murray O'Hair was defeated in her first try to prohibit prayers and Bible reading by U.S. Astronauts from being broadcast around the world but she vowed to fight harder.

California survived the predictions of mystics that in April the state would split from the nation and slide into the sea. Other headline grabbers for 1969: One out of every 50 Americans became a victim of crime; 30,000 in the Orange Bowl supported the teenagers' crusade for decency in entertainment; Southern Baptist youth were told that the U.S. is no longer religion-oriented — not even in the socalled Bible Belt; biological warfare pursuits were officially abandoned by the President; churches were urged to spur road safety; 64 per cent of U.S. adults drank alcoholic beverages; a New York psychologist said people are turning away from belief in God because childhoods are happier and death has lost its sting.

Roving Episcopal priest Malcolm Boyd stressed that with the death of the autocratic society a whole new style of life is emerging, banishing tradition and ushering in "Christian imagination."

An assortment of mini-religions characterized the American scene, a New York publisher declared. A clergyman in Minnesota was applauded when he said the drinking age of 21 was totally unrealistic for today's sophisticated youth.

Non-profit religious institutions reeled under a threat instituted by Frederick Walz of New York whose case against tax exemption

(Continued on page 8)

Happy New Year

by M. Hosmar

Karen Blanchard moved through the fast emptying streets, unaware of the approaching twilight and the cold drizzle that had begun to fall. She was lost — lost to all around her, lost in her thoughts and in no hurry to get home.

Oh, she hadn't always been reluctant to enter the big house set in the spacious lawns. Not when Dan had been there. But Dan was gone. She hadn't seen or heard from him since that night three months ago when he'd left in a fit of temper and she had been happy, even thankful, to see him go.

That had been the beginning of her loneliness, her remorse at what had happened. At first Karen had tried to continue to live a normal life. But it was impossible. Everything reminded her of Dan. Now she just went through the motions of living. There was nothing left for her. Dan would never be back.

Karen turned the corner of Main Street. It was after closing hours, but all the store windows were lit to show off the displays. The Christmas decorations, too, were lit. Karen looked at them through the drizzle. How dull they looked! Was it just a week ago when she had walked this same street, admiring these same decorations? They looked so bright then, so full of hope and promise just before Christmas. She had been cheered at the sight of them. After all, wasn't Christmas supposed to be a time of hope, good cheer, and peace for all?

Karen laughed. How foolish she had been then! She had even hoped that Dan might come for Christmas. She had hurried home then. And once there, her sense of joy had not diminished. She had gone to the basement and dug out the Christmas decorations. Carefully she had dusted each piece and hung it in place. She had even managed to find a tree. Not much of a tree, she had to admit, but then, what else could she expect at such a late date? It hadn't looked too bad once the lights were on. She had laid a fire in the fireplace and had put some Christmas music on the stereo. Tired but happy, she had waited for Dan to come home.

But by midnight he still hadn't shown.

Karen had gone to bed, still hoping. For the first time in weeks she had been able to pray. After Dan had gone, she had felt deserted, even by God. Week by week, she had grown more and more bitter towards Him. What kind of a Friend was He if He could let this happen to her? She hadn't deserved it.

But on Christmas Eve, filled with hope, Karen prayed again.

Christmas had dawned brightly and full of hope. Karen had gone to church. Maybe Dan would be there too. The preacher had had an interesting sermon. Karen found that now, with her new hope, she could listen to God's message again. True, she had heard the same Christmas story she had heard even since she could remember, but the preacher had gone farther than just relating a story. He had spoken of the peace that was promised. Peace which could only come through accepting Jesus and relinquishing everything to Him.

"And so, my friends," he had concluded, "accept Him. Open wide your hearts. Forgive one another this day and you'll be ready for the promised Peace."

With the singing of the familiar carols, Karen's heart had sung too. Dan would surely come home today!

She'd gone home right after church and eagerly awaited his coming. But with each passing hour, her hope had dimmed a bit more. Darkness came. Time to turn on the cheerful Christmas lights. Instead of lighting the decorations, Karen had taken them down. What had been the use? Dan just wasn't coming.

Karen laughed again, the same loud, bitter laugh. What a fool she'd been! Well, she was through being the fool. He hadn't come for Christmas and he would never return. And it was all her own fault. "If only I hadn't been so stubborn, so stupid, so pig-headed," she remarked to no one in particular.

Karen turned the key in the lock and opened her front door. It was dark and cold inside. She shivered. Funny how a place which had once looked so warm and inviting could be so dismal. Karen switched on a light and shut the door. She took off her wet things and went to the kitchen where she made herself a sandwich and a cup of hot coffee. She couldn't be bothered cooking for one. That was such an unthankful task.

With both her spirits and her limbs somewhat revived by the coffee, Karen made her way upstairs. Now for a good hot bath. And after that a stiff drink and a good book. Maybe then she'd be able to sleep.

But sleep remained a stranger to Karen for some time yet. As she tossed and turned in the big double bed, her thoughts wandered back to the New Year's Eve six years ago. Then she had been just as lonely as she now was. She recalled that on that night too, she cried herself to sleep. Would she never meet anyone with whom she could share her life? Was she always to be alone? And then, the next day she had met Dan. How well she remembered that meeting! It had been at a party at a friend's home.

Karen smiled now. Both of them had been too shy to do much but say hello. He was so tall and good looking. She had been drawn to him immediately. During the evening, she had watched his every move. Then when he had finally worked up enough courage to speak to her, she had been ready to kick herself for still not knowing what to say. And when he had driven her home at the end of the evening, things had seemed even worse. But then, he hadn't said much either. Apparently though, the silence hadn't discouraged him too much because he had asked if he might see her again. Two years later they had been married. What a wonderful time that and the next number of years had been!

Then the trouble had started. Thinking back now, Karen couldn't quite remember when or why they had begun to drift apart. She supposed that one thing had led to another. At first they had argued over little things. Lately though, all their fights had been about money.

Money! Karen sighed. Why in the world had they fought about money? They had enough of that. Dan had an excellent position with his firm, and with her wages besides, money was the last thing they need worry about. And yet, that had been their problem. Dan was generous almost to a fault. He donated and gave to every cause which came knocking at the door. Thinking back to it now, Karen realized that perhaps Dan was only trying to share his good fortune. Their financial security had never been jeopardized by his giving. But she had been brought up to count every penny and such spending just went against her grain.

Karen's reverie was interupted by the chiming of the town hall clock. Twelve o'clock. Midnight.

"Happy New Year," Karen bitterly reflected. "Happy New Year." A new year of being alone. A new year of regrets. A new year of . . . of . . . yes, of what?

Karen could stand it no longer. Her pent-up emotions finally gave way. She cried as she had ever cried before; deep, heart-rending sobs coming from the depth of her soul. And with her tears came a clearer understanding. All her hate and bitterness and self-pity were for the moment washed out of her system.

"What a fool I am! I've driven out the only person who really matters to me. The preacher was right on Christmas morning. You have to forgive. Sure God had sent His Son but peace can only come through accepting Him with both hands stretched out. And with accepting came forgiving."

Karen realized now that she hadn't forgiven at all. All she had done the last three months was hate and feel bitter, not only to herself and Dan, but — the awful truth came hard — but, "I've even hated and cursed God. Not only have I lost Dan but I've driven God out of my life."

"O God," she cried out, "what have I done! Forgive my unforgiving, my hate, my bitterness, and most of all my denial of You."

Gradually her sobs quieted. Karen knew what she had to do. She'd call Dan in the morning. Maybe he would forgive her, and perhaps, with God's help they could start again and this time, succeed.

"Happy New Year," Karen greeted the rising dawn.

Dutch Evening Song

(This is a translation of the well known Dutch "Avondzang". The translation was made on the initiative of a few people of the First Christian Reformed Church of Hamilton, Ont. The tune is the same as of the "Avondzang".)

I want to thank You, God, repaying
Your kindness in my even-song.
The sunlight may be disappearing,
But You, my Light stay bright and strong.
You did surround me with Your favour;
More than a father You have been.
My Source of blessing did not waver,
Your mercies, Lord, are clearly seen.

I know Who is my consolation;
Unchanging, though night follows day.
I know the Rock, my firm foundation;
He never fails, my strength and stay.
Once You have called me in the ev'ning
Of my own life, when weary, worn,
I'll raise Your praise in purer singing
For every day since I was born.

DATA CENTRE

January 3	Bowmanville, Ont., Christmas Concert, Knox Chr. School Auditorium.
January 16	A.A.C.S. lecture by Dr. P. A. Schouls on "Understanding Our Times", at 8 p.m. in the Calvin Christian Senior High School, 14304 - 109 Ave., Edmonton, Alta.
January 30	A.A.C.S. lecture by Dr. P. A. Schouls on "Understanding Our Times", at 8 p.m. in the Calvin Christian Senior High School, 14304 - 109 Ave., Edmonton, Alta.

The third meeting of team "A" of the A.A.C.S. DISCOVERY I - program "Explorations in Contemporary Living," will be held at 8:00 p.m. in the following communities (speaker for all communities Mr. John A. Olthuis on "Hidden Invaders"):

January 12	Trinity Christian College, Palos Heights, Illinois.
January 13	Classroom Building Auditorium of Dordt College, Sioux Center, Iowa.
January 14	Calvin Theological Seminary Auditorium, Grand Rapids, Michigan.
January 15	First Christian Reformed Church, 23 Tweedsmuir Avenue E., Chatham.
January 16	Calvin Memorial Christian School, 300 Scott Street, St. Catharines.
January 19	First Christian Reformed Church, 513 Talbot Street, London.
January 20	Willowdale Christian Reformed Church, 70 Hilda Avenue, Willowdale (Toronto).
January 21	Bethel Christian Reformed Church, Prescott Road, Brockville.

The third meeting of team "B" will be held at 8:00 p.m. in the following communities (speaker Dr. R. Kooistra on "Hidden Invaders"):

January 12	Christian Reformed Church, Main Street, Drayton.
January 13	Thunder Bay Christian School, Thunder Bay, Ont.
January 14	Winnipeg (see local bulletin for location).
January 15	Christian Reformed Church, 180 - 2nd Avenue N., Lethbridge, Alberta.
January 16	First Christian Reformed Church, Corner of 15A Street and 36th Avenue, S.W., Calgary, Alberta.
January 19	Bellevue Christian School, Bellevue (Seattle), Washington.
January 20	Christian Reformed Church, 66 Agnes Street, Victoria.

The Next Issues of Calvinist-Contact

will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
January 8	January 5	December 31
January 15	January 9	January 7 noon
January 22	January 16	January 14 noon
January 29	January 23	January 21 noon

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Accepted

to Wallaceburg, Ont., Rev. A. Kuyvenhoven of Hamilton I, Ont.

Declined

for Barrie, Ont. and Williamsburg, Ont., Rev. A. Kuyvenhoven of Hamilton I, Ont.

for Winnipeg, Man., Rev. L. Mulder of Burlington, Ont.

NETH. REF. CONGREGATIONS

Called

to Tholen (The Netherlands), Rev. C. Hegeman of Unionville, Ont.

Declined

for Sheboygan, Wis., and Sunnyside, Wash., Rev. C. Hegeman of Unionville, Ont.

A Blessed Christmas and All Seasons Greetings and a Happy New Year to all our friends and relatives.

Mr. & Mrs. JOHN COLYN.
R.R. 1. Vineland, Ont.

Aan al de familie, vrienden en bekenden een gezegend Nieuwjaar toegewenst.

Mr. & Mrs. A. MULDER.
608 Stonechurch Rd. E.,
Hamilton 55, Ont.

In lieu of cards.
Mr. & Mrs. S. DYK,
18 Huron St.,
BERT & FROUKE DEKKER,
92 Myers Rd., Galt, Ont.
would like to take this opportunity to wish all their friends a Merry Christmas and a Prosperous New Year.

We wish a
Blessed and Prosperous New Year
to all our friends and customers.
PETER DE HAAN & Son
Fina Station
1590 MAIN ST. WEST,
HAMILTON, ONT.
Phone JA 9-7944

From the Mailbag

CHARITY

Dear Mr. Editor,

While reading some of the latest issues of Calvinist-Contact I have noticed that a number of people ventilate their feelings of hostility in your paper.

This probably has a therapeutic effect on those who ventilate, but is this practice in keeping with the purpose for which you are publishing C.C.?

May I suggest that all those who wish to hit others over the head with negative personal remarks, or philosophical and theological issues, do so according to the rule of Matthew 18:15, which, if paraphrased and applied to this particular problem, could read: "If your brother (or sister) makes you angry, go and tell him, between you and him alone, and do not use the pages of C.C. for this purpose . . ."

By following that rule we would find the tolerance and charity towards each other in C.C. which brother K. Terpstra pleads for in his letter in the Dec. 11th issue of C.C.

Yours, for greater tolerance and charity,
(Rev.) Nick VanderKwaak.
York, Ont.

Our Best Wishes for a Blessed New Year
Mr. and Mrs. P. Speelman
and Staff
of
Speelman's Bookhouse Ltd.
Rexdale, Ont.

PROFITEER van de nieuwe tarieven voor Uw REIS NAAR HOLLAND:

voor een verblijf van 23 dagen of langer, terugreis niet later dan 15 Mei 1970:

RETOUR MONTREAL—AMSTERDAM Can. $278.00
RETOUR TORONTO—AMSTERDAM „ $321.00

Voor affinity-groepen:
RETOUR MONTREAL—AMSTERDAM,
geldig tot 30 April 1970:

50 of meer deelnemers Can. $190.00
150 of meer deelnemers „ $169.00
250 of meer deelnemers „ $147.00
Kinderen tussen 2 en 12 jaar betalen de halve prijs en onder 2 jaar 10%.

De groepstarieven zijn geldig vanaf 1 December, behoudens goedkeuring door de regering.

Vraag volledige inlichtingen zonder enige verplichting.

Valentine Travel Service ltd. — Lucas Koops, manager
1642 Bayview Ave., Toronto 17, Ont. tel. 485-0336 (24 hrs)
open Monday through Saturday 9 am–6 pm.

London Travel Bureau — Herman Koops, manager
Postian Building, 395 Dundas Street, London, Ont. tel. 432-1141

PSYCHIATRIC SOCIAL WORKER

needed by

Salem Christian Sanitarium Association Inc.

to develop its newly planned counselling clinic.

Since the illness of its psychiatrist, the establishment of full counselling services has become the primary objective with the intention to again expand into the psychiatric field as soon as possible.

Good salary, depending on qualifications.

Apply to Rev. J. VanHarmelen, secretary-treasurer, Salem Christian Sanitarium Association Inc., R.R. # 8, London, Ontario.

Calvin's Art Faculty Exhibition Shows
FAITH IN ACTION . . .

Photographs
by
Prof. Edgar G. Boeve

Every year, members of the Art Department faculty at Calvin College exhibit their latest work in the Fine Arts Center of the school. The exhibition sums up what the instructors, headed by Mr. Edgar G. Boeve, offer not only to students, but to the community at large.

In a prepared statement, these art educators state as the purpose of the art department *"to promote not only knowing about art, but the doing of art." The members of the art department believe that in the act of doing the concrete and positive nature of the Christian life is expressed. Art is their principal means of involvement in the Christian act of relating God and the world.*

The art department at Calvin College offers students a major in art, preparing them to teach in elementary and secondary schools. Courses include are history, design, printmaking, drawing, sculpture, painting, and art education. Over one hundred art majors and seven hundred general college students are enrolled in these courses each semester. Approximately 330 students take an introductory course into the visual arts, and another 200 are enrolled in a general history of art from its known beginnings up to the present time. There are an estimated ninety students enrolled in the introduction to design course, thirty in drawing, twenty in printmaking, 75 in a continuation of design course, twenty-five in sculpture, and twenty in painting. Courses are split up in small sections, enabling a more personal relationship between instructor and student.

This year, a History of Dutch Art from the fourteenth century to the twentieth century, is added to the existing offerings. The course will be taught by Mr. C. S. Overvoorde, known to readers of Calvinist-Contact for his contributions of art work.

In addition to these courses, the department also teaches interim courses in such subjects as film making, art in psychology, colour in painting, jewelry, and water colour. Some of these courses are interdisciplinary in character.

Art exhibitions are held each month of the academic year. All media are featured by a wide range of local and nationally known artists. The members of the art faculty have a fine record of exhibitions in which their work has been accepted and won awards. They have received many commissions, are in demand as lecturers, and have published articles and books. The high degree of activity by the art faculty reflect the philosophy of the entire department. Says department chairman Edgar G. Boeve, "As Christians, we must not only state our position, but we must also show it by doing it. We are to live it, not just theorize. It's like having the recipe and baking the pie. All go together; we're all searching for means by which we live the Christian life."

The tools of shapes, colours, textures, movements, as well as sounds and words, are the means by which these artists and educators affirm and glorify God, each in his own way, and yet unified in purpose.

HELEN BONZELAAR

"Visual expression of God's creation . . ."

Mrs. Bonzelaar is the art consultant for the National Union of Chistian Schools. She also exhibits in local shows. What art means to her is expressed creatively in the following way:

"It's the Spring Beauty, the Lupine and Bunchberry; The Chambered Nautilis, Sea Urchin and Sand Dollar; It's the Honey Locust, the Ginko and Sassafras trees; It's Maria's black, parentless children, Crazy Charlie on Dope and Don in Jail;
It's lusty Singing in a Canadian Church, it's Christians unified in Common Prayer
and Calvin Students struggling to find Meaning in Life;
It's these that motivate my visual expression to speak of God's creation, of the Devil's destruction, and of God's revelation in the world to man."

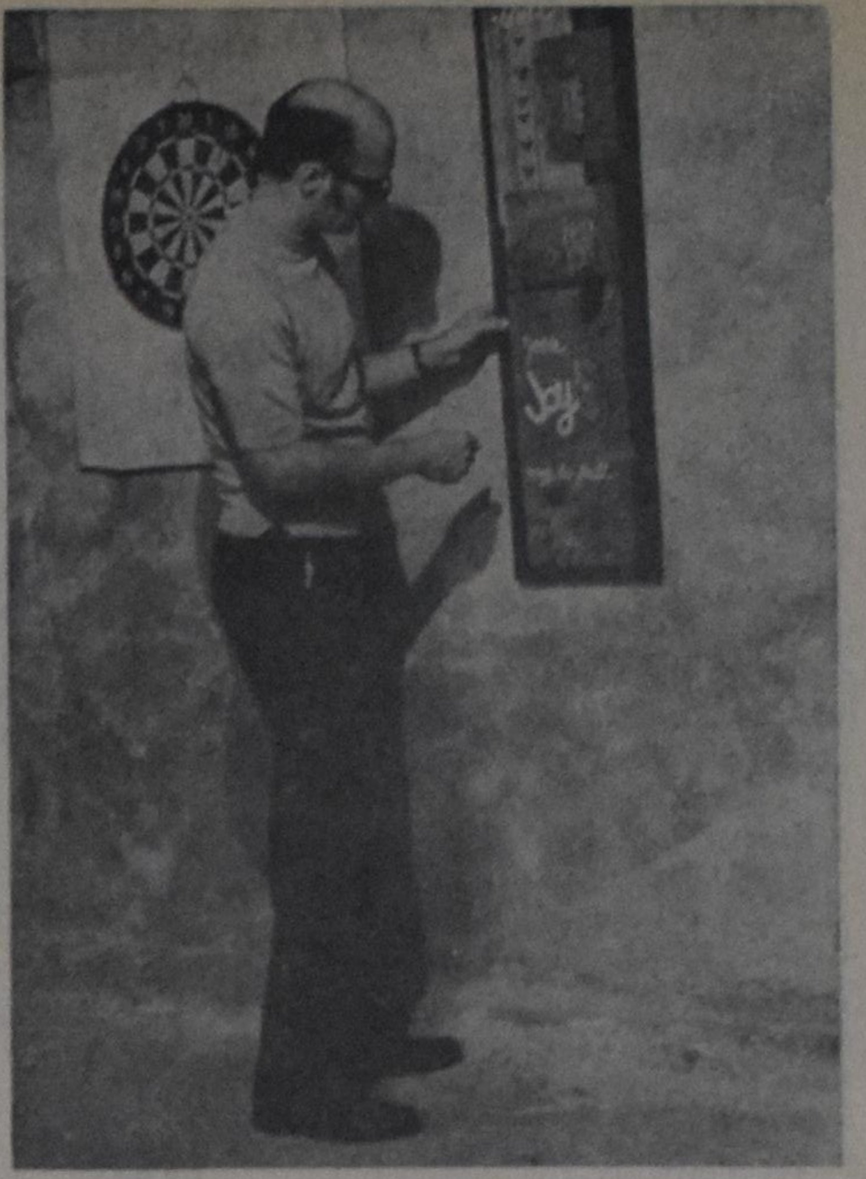

ROBERT A. JENSEN (ROBIN)

"Happy surprises of Christian life."

Mr. Jensen says, "For me, art is an attempt to discover meaning, ideas and feelings that are hidden by surface appearances in life. This is in response to the joy I have received through Christ. This joy is expressed with various materials and techniques in reaction to the sounds of jazz, the actions of man, love, family, soul brothers, and the many happy surprises of the Christian life."

Mr. Jensen exhibits in local and national competitions and in one-man shows. He emphasizes the joy of the Christian life as one who has experienced it and cannot help but share what he has received.

Mr. Jensen is a special consultant for design; he does cartoons for over forty magazines. He is also a consultant to art schools and other institutions, in advertising design, production of design, illustrations, art work, and layout. He is presently also doing cartoons for the Christian Reformed Publishing house, is revamping the art work for the Back to God Tracts, and has done two books of cartoons.

Some of the other activities in which Mr. Jensen is engaged, include that of art editor of **The Way** magazine. He also lectures on Christian cartooning, art, and art education.

CHRIS STOFFEL OVERVOORDE

"My involvement in art," says Mr. Overvoorde, "has been a search for significant, meaningful, visual forms, which have as their content the reality of the Christian faith and its values. During the past few years this search has been concentrated upon an exploration of the woodcut and in taglio printing techniques."

"I have attempted to visually express the struggles, the failures, the hopes, and the triumphs of the Christian community of which I am a part. I have often used the themes of the Old Testament as well as Christian symbols, to share with others a new awareness of the created world in which we live."

Mr. Overvoorde has exhibited in regional, state, and national exhibitions. One man shows of his work have been on display in Michigan, Missouri, Colorado, Ontario, Canada, and in Rotterdam, the Netherlands.

Mr. Overvoorde did the illustrations for Maryan Radius' **The Tent of God**, and had work published in Credo magazine as well as in Calvinist-Contact. His mural "Het Woord", depicts the background of the Reformed community in America, and is located in the Heritage Hall of Calvin College, Knollcrest campus.

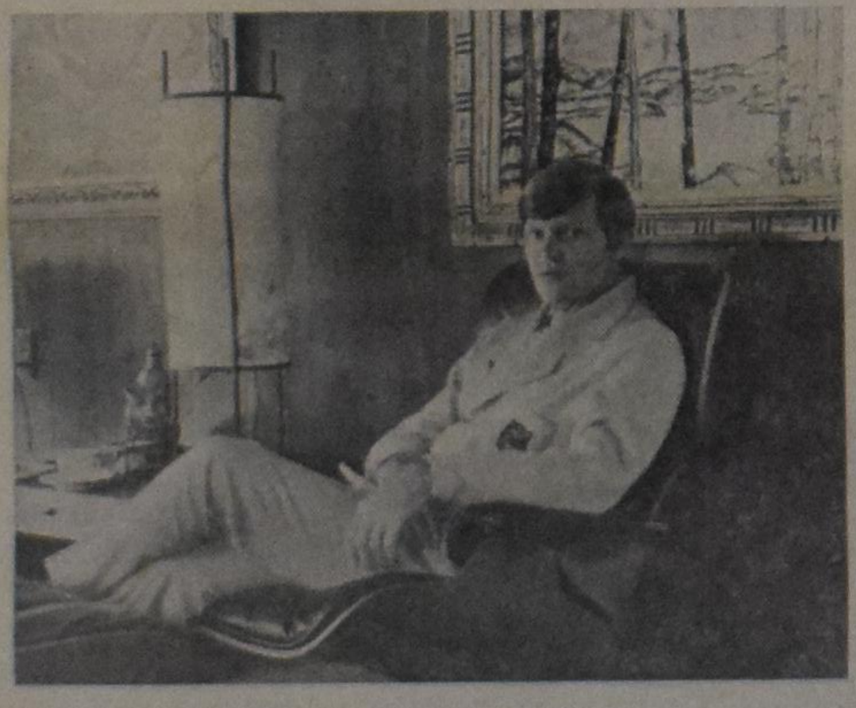

EDGAR G. BOEVE

"End response of worship, of obedience to Christ."

Mr. Boeve is well known as a lecturer throughout the United States and Canada. Recently he addressed the Christian Teachers Convention in Hamilton, Ontario. In his lectures, Mr. Boeve tries to articulate what the art educators are doing; they seek to promote art programs in the Christian schools by reaching teachers and children in the context of Christian education and the Christian community. They point out the place of art in the life of the Christian. Mr. Boeve's lectures deal with varous aspects of Christian art, such as church architecture and art education.

Mr. Boeve has written a textbook, **Children's Art and the Christian Teacher**, published jointly by Concordia Press and the National Union of Christian Schools. He also illustrated the **Youth Hymnal**, published by Wm. B. Eerdmans and the N.U.C.S. Mr. Boeve is presently also engaged in doing the art production for a weekly TV program for youth, which is sponsored by the Christian Reformed Laymen's League.

As an artist, Mr. Boeve has exhibited in competitions in all the major art galleries in Michigan and in many other art exhibitions in other states. His work is owned by many private parties and public institutions throughout the country.

"I believe a Christian's attitude encompasses the whole world," says Mr. Boeve, "learning to know it, to live it, to glorify God through it. Art in this sense is an act of discipleship."

"The artist investigates all facets of that world and affirms his faith. It is that affirmation that reveals the concrete, positive nature of the Christian life. It is a means by which we become involved in life and with life."

"Art, in relationship to fellowship with Christ is the result of worship, of obedience to Christ. As a result, art has the power to proclaim, declare, and celebrate the Christian life."

NORMAN MATHEIS

Mr. Matheis says, "The Christian artist deals with created reality out of the presuppositions of his faith commitment. His art is not didactic, moralistic, or sentimental, but deals with all of his world, including the sinful. Real Christian art ought to be fresh and new because it is also its task to seek out new ways to express its faith."

Mr. Matheis is a participant in regional exhibition, and has paintings in Cleveland, Chicago, Toronto and Honolulu:

NORMAN MATHEIS

"Deals with all of world . . . expresses faith."

CARL J. HUISMAN

Mr. Huisman's work in ceramics is a significant contribution to the faculty exhibition at Calvin's Fine Arts Center. He is a participant also in local exhibitions.

Art, to Mr. Huisman, means: "Life, people, places, things, time, me and God." It means: "Living-life: touching, tasting, smelling, seeing, sleeping, waking, moving, being needed and needing others and God." Art to him means, "Loving-living-life: being a husband and father, potting, teaching, painting, being a friend, sculpting, thanking God for life and praying for strength to be living life with love."

CARL J. HUISMAN

"Loving-living-life, . . . thanking God."

CHRIS STOFFEL OVERVOORDE

"A search for meaningful forms . . . a new awareness of the world."

As we viewed the exhibition at the octagonally shaped Fine Arts Center, we could not help but think that the almost round-table shape of the center could be symbolic of the persons and the work which this exhibition represented. Each artist objectified in his own way how he or she perceives the world, and each verbalized what he is doing in his work as he himself perceives it. Together they are knights around the round-table of God-glorifying art.

We felt somewhat like the art student, who was working on a painting in one of the center's studios. The student said, "Isn't it terrific what they're doing? It really makes me look at the professors differently. When you see what they're doing themselves, you begin to appreciate also more what they say and tell us to do."

I suspect thats what the professors had in mind when they stated as the purpose of the art department, "to promote not only the knowing about art, but the doing of art."

The oneness of purpose has united these artists and educators into producing a show which is not only an example of Christian art, but also a powerful witness to a faith that touches all of the Christian's life.

Cor. W. Barendrecht.

RAPPORT UIT OTTAWA:

Nieuwe belastingvoorstellen

door Norman Campbell

Parliamentary Press Gallery

(Can. Scene) — Er moet nog een lange weg bewandeld worden voordat de nieuwe belasting voorstellen wet zijn in Canada. Als het voorlopige tijdsschema van de Minister van Financien, de heer Benson, gehandhaafd kan worden, zullen de nieuwe tarieven op 1 Januari 1971 van kracht worden. Maar de heer Benson legde er de nadruk op dat men niet aan deze datum gebonden is. Het kan ook wel eens 1 Januari 1972 worden.

De belasting voorstellen, waarin een groot deel van de belasting wordt overgeheveld naar de middenklasse, en waarbij de minder bedeelden en de rijk gedeelden er beter afkomen, moeten de volgende weg gaan, voordat zij wet kunnen worden:

1. Het witboek zelf wordt eerst overgedragen aan een Lagerhuis comité.

2. Het comité houdt vervolgens besprekingen met een groot aantal organisaties en personen die belang hebben bij het wetsvoorstel.

3. Het comité bestudeert daarna het voorstel in detail en heeft het recht aan de regering voor te stellen bepaalde veranderingen te maken.

4. De regering overweegt dan deze voorstellen en besluit of het juist is deze veranderingen aan te brengen.

5. Dan pas wordt een officieel wetsvoorstel opgemaakt dat tenslotte dus tot Wet wordt gemaakt.

6. Dit Wetsvoorstel zelf wordt besproken in het Lagerhuis, in het comité, en het is ook goed mogelijk dat men alsnog besprekingen voert met vertegenwoordigers van bepaalde groepen en organisaties.

Al dit kost een hoop tijd. Als de regering ernstig overweegt om voorgestelde wijzigingen verder te bestuderen of om de wijzigingen die door het comité zijn voorgesteld verder te bekijken, dan lijkt het er niet op dat de datum van 1 Januari 1971 gehandhaafd kan blijven.

De regering schat dat 750.000 mensen geen belasting meer zouden behoeven te betalen, en dat de belasting voor 3.100.000 mensen lager zou worden. Men moet echter niet vergeten dat deze raming is gebaseerd op de inkomsten statistieken voor 1969. Het feit dat de lonen en salarissen steeds stijgen kan betekenen dat van die 750.000 een aantal in een klasse zou komen tegen de tijd waarop de veranderingen in gaan, waar dus wel belasting wordt geheven. Datzelfde geldt ook voor de 3.100.000 anderen.

Het is n.l. ook zo dat ook op de basis van de huidige inkomsten- en prijzen structuur alleen al de belasting in totaal $300 millioen omhoog zou gaan.

De meeste van de voorstellen die door de regering zijn gedaan zijn gebaseerd op het Carter Rapport. Er waren echter bepaalde voorstellen in het Carter Rapport waarmee de regering het niet eens was en die men niet heeft gebruikt. Hieronder waren bijvoorbeeld dat de inkomstenbelasting geheven zou dienen te worden over het totale inkomen van het gezin en dat men dus niet de keuze zou hebben die men thans heeft; dat de 12% belasting die thans door fabrikanten wordt betaald op de verkoop van hun goederen zou worden opgeheven en vervangen door een 7% of 8% belasting die geheven zou worden bij verkoop aan de consument; dat de belasting niet meer geheven zou worden door het Department of National Revenue, maar door een nieuw te vormen Board of Tax Commissioners.

Het is echter heel goed mogelijk dat de regering meer aandacht zal schenken aan het voorstel om de belasting te laten heffen door een onafhankelijke regeringsafdeling en dat men dat doet voordat de belasting wijzigingen van kracht worden. De aanbevelingen om het gezinsinkomen te combineren en om een detail verkoopbelasting te heffen heeft men echter volkomen afgewezen.

Ook volwassenen luisteren naar school uitzendingen

(Can. Scene) — De radio uitzendingen van de CBC zijn bedoeld voor kinderen in de school klas, maar te oordelen naar de post die de CBC ontvangt luisteren er ook een hoop volwassenen naar deze programma's in hun huiskamers. Een ding staat wel vast n.l. doordat men eenvoudige taal gebruikt zonder de gebruikelijke en meestal storende geluidseffecten, maakt men het veel gemakkelijker deze programma's te volgen dan het geval is met de meeste andere radio programma's. Bovendien neemt de announcer hier niet aan dat de luisteraar bepaalde dingen zonder meer begrijpt en hij is dus erg volledig in zijn uiteenzettingen. Dit wordt vooral geapprecieerd door immigranten die nog niet zo veel weten van de Canadese geschiedenis en van de Canadese zeden en gewoonten en die hiervan zo vlug mogelijk op de hoogte willen komen. Het helpt hen ook met de taal, omdat het Engels meestal enigszins langzamer wordt gesproken en ook duidelijker.

Verschillende uitzendingen gedurende het lopende seizoen behandelen perioden uit de Canadese geschiedenis, terwijl men ook personen behandeld die veel hebben betekend in de groei en opbouw van onze natie. Tegen Kerstmis is er een programma, genoemd *Colourful Canadians* en waarin men in het kort figuren behandelt zoals de eerste blanke vrouw op de prairies, de onwaarschijnlijke Mountie Jerry Potts, en de Franse huidenhandelaar, Cadillac, die Detroit heeft gesticht. In totaal worden er acht figuren behandeld over een lengte van vier programma's, die men Vrijdagsmiddags kan beluisteren van kwart over twee tot half drie. In bepaalde delen in Canada zijn de uitzendingen wellicht op andere tijden en het is aan te raden de CBC programma's te raadplegen in Uw krant. Men is ook van plan in deze uitzendingen vier van Canada's Eerste Ministers te behandelen: Sir John A. Macdonald, Sir Wilfred Laurier, Sir Robert Borden en William Lyon Mackenzie King. Met deze reeks die men *Pioneers of Unity* noemt, hoopt men op Vrijdag 30 Januari te beginnen.

Op een later tijdstip — 1, 8, 15, 22 en 29 Mei — is men van plan Canadese plaatsnamen te behandelen. Deze reeks die men *Fame in a Name* noemt gaat men over het gehele land uitzenden direct na het nieuws van 2 uur 's middags. Men vertelt hierin hoe het komt dat bepaalde plaatsen de naam hebben gekregen die zij nu hebben, en welke rol bepaalde namen hebben gespeeld in de geschiedenis, zoals Cobalt, Ontario; Lacombe, Alberta; Yonge Street, Toronto; Lachine, Quebec en Bear River, Nova Scotia.

Er zijn ook andere interessante programma's met muziek, taal en literatuur. De meeste hiervan worden 's middags uitgezonden, maar er zijn er ook enkele tussen 10 en 11 uur 's morgens. U kunt ze vinden in Uw plaatselijke krant als hierin radioprogramma's worden opgenomen. Het belangrijkste is dat U zich niets moet aantrekken van de benaming *School Broadcasts.* Onder deze titel vindt U op het ogenblik sommige van de interessantste programma's die via radio worden uitgezonden in Canada.

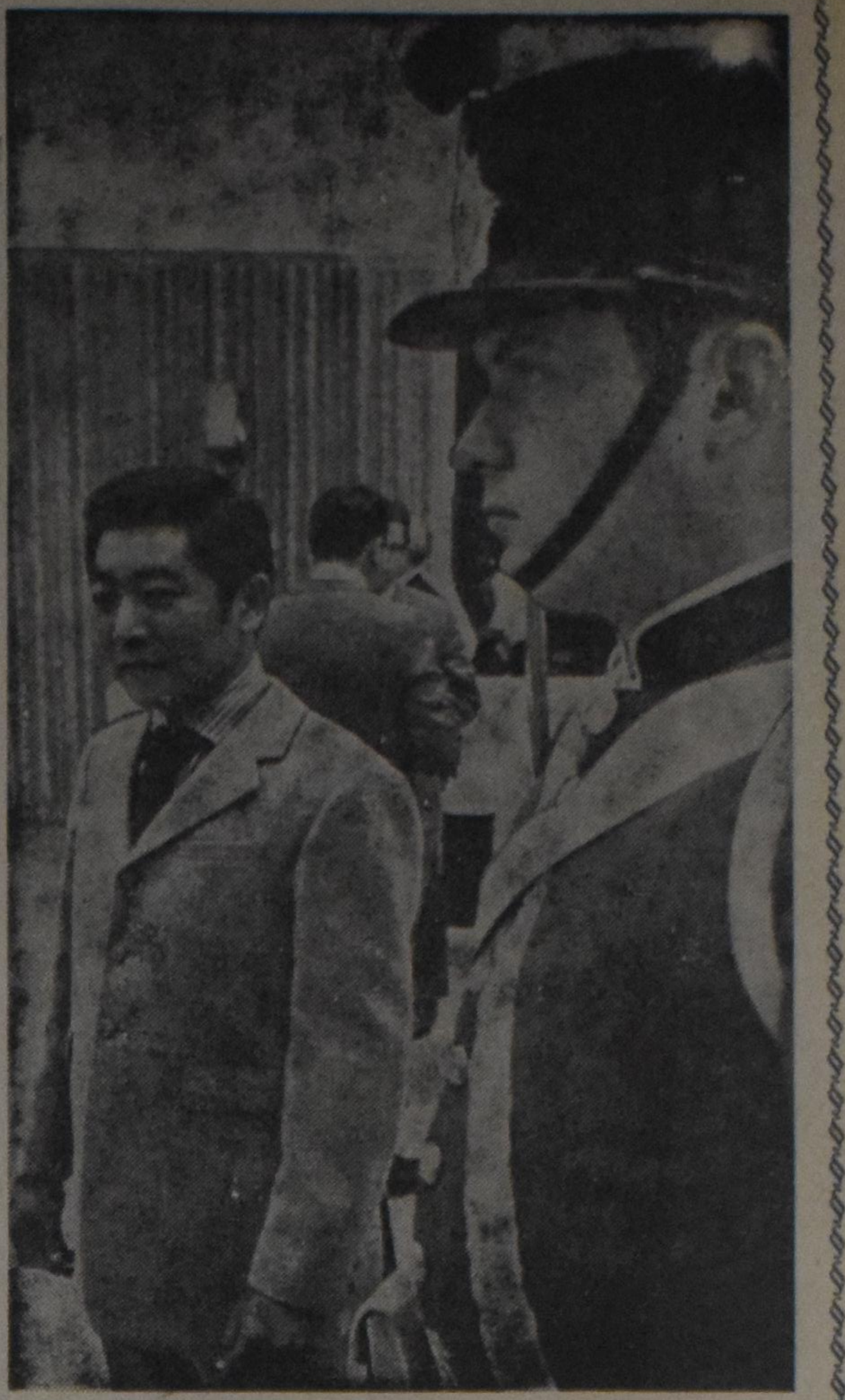

DESIGNER OF THE ONTARIO SCIENCE CENTRE, RAYMOND MORIYAMA, was pictured at the opening with an Old Fort Henry guard. Although Ontario's $26 million Centennial project was completed two years later than planned, even the Government's severest critic has to admit it was worth the delay. Its spage-age learning with more than 500 participational exhibits including display areas for life science, engineering, communications, and transport, will be updated every year. The Centre is open to the public daily.

(Globe and Mail Photo)

ONS FEUILLETON

WIJDER DAN DE WERELD

door S. P. Akkerman

HOOFDSTUK 18

Ha,, ha, daar komt Siebe het erf op zwaaien. Siebe, met zijn battle-dress jasje los aan de hals. Siebe lopend met ietwat wijde benen. Een weekendtas in de hand, en danig warm van het eindje lopen van de bus tot hier.

"Goeie!" begroet hij zijn vader, "warm niet?"

Blomhuis legt de hark neer en komt naar Siebe, die is blijven staan.

"Zo, was je er ook weer eens. Waar heb jij verleden week uitgehangen?"

Siebe, moe en landerig, omdat hij in de smoorhete trein het hele eind heeft moeten staan, is niet in de stemming om dergelijke vragen zo maar ineens te beantwoorden. Hij is geen kind meer.

"Toen had ik dringende zaken ergens anders," zegt hij eigenwijs. "Kom, ik ga naar moeder om een kop thee. Ik ben uitgedroogd . . ." En met grote stappen beent hij naar de boerderij.

Blomhuis blijft wat beteuterd staan. Moet hij dat nemen van zijn eigen kind? Is de wereld dan gek geworden? Maar zo zal het hier niet. En op zijn korte benen rept hij zich ook naar de boerderij.

Hij treft er Siebe, breed zittend op een stoel bij zijn moeder, die hem een kop thee heeft ingeschonken. Het jasje heeft hij al uit.

"Is dat een antwoord aan je vader?" briest Blomhuis direct los, "kan je me geen fatsoenlijk antwoord geven . . ."

Siebe drinkt zijn thee.

"Laat de jongen even bekomen, Sikke," zegt de vrouw. "Hij heeft een hele reis achter de rug.'

Maar Bloemhuis is in een slechte stemming. Het warme weer, zijn droge land, het nog drogere land van Jetse, — het zit hem tegen de keel. En nu Siebe met zijn bokkige houding.

"Als ik mijn kind iets vraag, kan hij antwoorden. Zo is het mij geleerd en zo zal het hier blijven, als ik hier nog een beetje baas ben tenminste."

Siebe zet zijn kop neer. Een woede-uitbarsting van zijn vader heeft hij liever niet.

"Ik ben moe," zegt hij, "en als u mij dan zo direct begint aan te blaffen . . ."

"Aanblaffen?"

"Nou ja, zoiets. Waar ik verleden week was? Maak u niet ongerust. Ik ben met een meisje daar naar de kerk geweest. Ik heb daar thee gedronken en brood gegeten. Degelijke lui. En misschien ga ik er nog wel eens heen."

Blomhuis komt bij. Kroegen en nachtbars verdwijnen als sneeuw voor de zon. De jongen zat in de kerk.

"Wat waren dat voor lui? Ik bedoel: ook boeren?"

"Ja, eendenboeren," lacht Siebe. "De man had een paar duizend eenden."

"Hoe is het mogelijk," zegt zijn moeder, "ik meende dat daar op de Veluwe geen water was."

"Ze komen nooit in het water. Ze lopen in het zand."

"Och, die stumpers," zegt de vrouw uit de grond van haar hart, "een eend moet toch zwemmen?"

Blomhuis laat het erbij. Zal nog wel een losse verkering zijn. Siebe is nogal wispelturig in die dingen . . . Maar eens afwachten . . .

Andries komt ook om thee. Andries is de kalmte zelf. Hij is na een jaar de verkering met Sjoeke Trapper nog niet vergeten, hoewel hij daar nooit over spreekt.

Het hartzeer viel ook nogal mee . . . Daarvoor was de kennismaking tenslotte te kort.

"Verleden week geen tijd?" vraagt hij aan Siebe.

Siebe lacht. "O jawel . . . Een beetje liefde in het spel." En dan tegen zijn moeder: "Waar zit Lies?"

"Die is naar oom Fokke and tante Foekje. Een weekje logeren."

Siebe gnuift. "Wat moet het kind daar nou bij die oude mensen. Die verveelt zich daar een ongeluk . . ."

"Dat zal wel meevallen," zegt Blomhuis, terwijl hij opstaat om zijn erf af te maken. "Foek weet het een meisje best gezellig te maken. Zit daar maar niet over in."

Als hij de kamer uit is gegaan, valt Siebe direct uit. "Wilde Lies daar nu per se naar toe, moeder? Wat moet ze daar op dat stille dorp?"

Vrouw Blomhuis kijkt haar zoon eens aan. "Nou, ze wilde met nog een paar meisjes gaan kamperen, maar daar was vader op tegen. En ik vond het ook niet ideaal. Nou, toen is ze maar naar tante Foekje gegaan . . ."

Siebe schudt zijn hoofd. "Vader ziet overal bezwaar in," zegt hij, "maar dit keer je op de duur toch niet. Wat jij, Andries?"

"Ik denk het ook niet," zegt deze. "Maar ja, vader is nu eenmaal wat aan de behoudende kant. Ook wel te begrijpen. Zo werd hij toch opgevoed . . ."

"Deze tijd," zegt vrouw Blomhuis, "kunnen wij moeilijk bijbenen. Er zijn geloof ik geen grenzen meer . . ."

"Nou, moeder, zo erg is het ook weer niet, hoor," protesteert Siebe. "U moet er alleen wat aan wennen. Maar ik beklaag onze Lieske, daar bij oom Fokke en tante Foekje."

Vrouw Blomhuis lacht haar kleine, vriendelijke lach. "Ik geloof nu ook weer niet, Siebe, dat beklagen beslist nodig is . . ."

Siebe doet er het zwijgen toe en draait een sigaret.

Lies zit in de voorkamer bij tante Foekje. Natuurlijk in de voorkamer. Als je een logé bent, zit je daar en niet in de achterkamer.

Foekje Blomhuis is bijna zestig jaar. Toen ze twintig was droegen alle vrouwen van boven de veertig de rokken tot de schoenen. Ze waren in de regel in het zwart, tenminste zeer donker gekleed. Toen ze dertig jaar was trouwde ze met Fokke Dam, agent van politie. Ze hebben twintig jaar in Holland gewoond, en na de oorlog zijn ze naar dit wouddorp bij Dokkum getrokken. Fokke kan het hier wel af. Hoewel, de nieuwe korpschef heeft altijd wat nieuws. En Fokke zegt wel eens: ik wilde wel dat ik met vijfenvijftig maar met pensioen was gegaan. Dat op de weg op en neer paraderen ligt mij niet.

Kinderen hebben ze niet gekregen, en daarom waardeert tante het zeer, dat Lies eens een weekje is gekomen.

"Hebben jullie daar nogal een bloeiende jeugdbeweging, Lies?" vraagt tante.

Lies zit het raam uit te turen. Het is prachtig weer. Zij wilde wel eens met een buurmeisje of zo op de fiets ergens naar toe. Zo'n middag bij tante in de voorkamer, met thee en veel koekjes lijkt misschien wel mooi, maar het interesseert haar maar matig.

"O jawel, tante. Wij hebben nu de jongens en meisjes bij elkaar."

Tante houdt even op met breien. "Bij elkaar? En dan in één vergadering?"

"Ja, natuurlijk. En één van ons houdt de dagsluiting, en wij lezen wat en zingen wat, of bespreken een film."

Tante schudt het hoofd. "Het lijkt mij oppervlakkig gedoe, Lies," zegt ze, "ik dacht dat men daar was om kennis op te doen voor het verdere leven . . ."

"Die doen wij ook wel op. Maar ja, het is een beetje anders dan vroeger . . ."

"Naar mijn smaak niet beter," zegt tante, en haar nog altijd knappe, bleke gezicht verstrakt een beetje . . .

Fokke Dam is een grote man, het uniform staat hem goed en hij lijkt jonger dan zevenen vijftig jaar met een blozend gezicht en grote blauwe ogen.

"Middag," zegt hij en zet zich stevig op een stoel. "Graag wat thee . . . ik moet direct weer weg, auto's aanhouden, papieren controleren."

"Och, er is ook altijd wat," moppert zijn vrouw, "je mocht de tuin ook wel eens schoffelen."

Fokke Dam lacht een harde gulle lach.

"Alsof de gemeente mij daarvoor betaalt. Kun je net denken . . ."

"Ga jij er vanmiddag nog uit, Lies . . . ?"

"Ik? Hoezo?"

"Dat zal ik je zeggen. Er is winkelfeest in Dokkum. Het is natuurlijk alleen om wat meer te verkopen dat die jongens dat daar op touw zetten . . . Waarom er feest is, weet geen mens. Winkelfeest, de winkels hebben feest . . . Maar ik stond vandaag bij het huis van de onderwijzer, en die heeft ook zo'n Jetje als jij. En die kwam naar mij toegestapt, en zei: Dam, u heeft een logé, hè? Zou die vanmiddag met mij naar Dokkum willen naar de Winkelfeesten. Want mijn vriendin ligt in bed met griep. En toen heb ik dat maar aangenomen. Half drie zou ze hier zijn."

Tantes gezicht betrekt. "Maar is dat nu wel nodig, Fokke? Wij zitten hier goed bij een kopje thee, en je praat eens wat."

Fokke Dam lacht weer luid. "Ja, ja, Foek, jij zit hier goed, je loopt ook al naar de zestig. Maar Lieske wil er graag eens uit. Die is zeventien . . . Dat maakt verschil . . . O, daar is Janny al. Of wil je niet, Lies?"

"Wel graag . . ." en Lies' gezicht straalt.

Janny is een vlot type, in spijkerbroek en zwarte slobbertrui.

"Zou je mee willen naar Dokkum?" vraagt ze. "Er is ringrijden, geloof ik en sprietlopen over de vaart, en weet ik veel. Wij zien wel eens."

Lies is in een ogenblik klaar . . . ook in een spijkerbroek, wat tante afkeurend het hoofd doet schudden . . .

"Nou, tante, oom . . . dan gaan wij maar. Daaaag . . ."

Dam en zijn vrouw zien hen langs de ramen fietsen . . . en wuiven de meisjes na.

"Zo heb je aan logé's ook niet veel," merkt Foekje enigszins spijtig op.

"Zulke jonge kinderen moet je hun plezier gunnen," zegt oom.

(Wordt vervolgd)

De Martelaren van Villegaignon

De allereerste protestantse zendingsactie

De Franse Hugenoten hebben geprobeerd in Brazilië een wijkplaats te stichten en een zendingsarbeid te beginnen. Het idee was niet oorspronkelijk van hen, maar van vice-admiraal Nicolas Durand de Villegaignon, die op 15 juli 1555 uit le Hâvre vertrok met twee weltoegeruste schepen om in de nieuwe wereld van het Westen avontuur en rijkdom te zoeken. Villegaignon had de Coligny voor zijn plannen weten te winnen, die op zijn beurt een goed woordje bij de Franse koning, Hendrik II deed. Bovendien had de vice-admiraal zijn plannen bij de raad van de stad Genève en bij Calvijn zelf vurig bepleit. Hij schilderde een land, waar de mogelijkheden voor de verbreiding van het rijk van Christus voor het grijpen lagen en waar een schone taak voor de Hugenoten, die in Frankrijk zo heftig werden vervolgd, scheen weggelegd.

Bij de Franse koning maakte de politieke en commerciële propaganda meer kans.

Toen de Villegaignon in de baai van Rio de Janeiro, op het eilandje, dat nog altijd zijn naam draagt, een Frans fort gesticht had, bleek hem dat met de gelukzoekers en ontslagen gevangenen, waaruit zijn personeel voor het grootste gedeelte bestond, geen kolonie was op te bouwen. Hij zond daarom zijn neef Bois-le-Conte naar Frankrijk terug met het speciale verzoek aan Calvijn om toch predikanten te sturen en vrome handwerkslieden, ook mannen en vrouwen om een kolonie op te bouwen. De zending van Bois-le-Conte had resultaat. Niet alleen verwierf deze hernieuwde vraag de goedkeuring van de Coligny, maar ook de stadsraad van Genève en Calvijn gingen er op in. Een missie van uitgelezen Hugenoten, waaronder twee predikanten, een totaal van 14 personen vertrok op 10 september 1556 van Genève om na veel avonturen op 1 maart 1557 in de baai van Guanabara aan te komen.

Eerst scheen alles koek en ei. De eerste preek werd gehouden op 10 maart en de Gereformeerde kerk van Brazilië gesticht op 21 maart.

Al spoedig echter bleek, dat Villegaignon niet accoord ging met de Calvinistische leerstellingen en in z'n hart de reformatie haatte. Hij had zich alleen maar als Calvinist voorgedaan om de voorspraak van de Coligny en de medewerking van Genève te krijgen. Van het ogenblik af, dat Villegaignon z'n ware aard en beginsel openbaarde, werd de Franse kolonie een schouwspel van wreedheid en terreur. De ontslagen gevangenen hebben wellicht hun ontslag betreurd. De twisten, die uitbraken tussen de vice-admiraal en de predikanten gingen eigenlijk over de kerkelijke gebruiken bij de sacramenten en liepen heel hoog. Maar het liep er op uit, dat de Hugenoten naar Frankrijk terugkeerden. Dat gebeurde op 4 januari 1558. De kerk had dus nog niet eens een jaar bestaan.

Het oude zeilschip, dat de Hugenoten vervoerde, de "Jacques", was nog maar enkele tientallen kilometers uit de kust, toen het te zwaar beladen bleek. Het schip maakte te veel water. Vijf Hugenoten werden in een sloep gezet en voeren terug naar het fort. Het is de moeite waard hun namen te vermelden: Pierre Bourdon, Jean du Bourdel, Matthieu Verneuil, André La-Fon en Jacques le Balleur.

De laatste ontsnapte aan de greep van Villegaignon, maar werd 10 jaar later geworgd door de beul van de inquisitie, omdat hij het evangelie onder de Tamaiós van Sao Vicente gepredikt had.

De vier anderen werden ter verantwoording geroepen en moesten op vragen betreffende de leer der kerk, antwoorden. Dat hebben zij schriftelijk gedaan en dit geschrift is ons bewaard gebleven. Op grond van dit document zijn zij op 9 februari op last van de Villegaignon geworgd, hun lichamen in zee gegooid, en de terechtstelling voor al de bewoners van het fort verklaard. Alleen André Le-fon ontsnapte aan de martelaarsdood, niet omdat hij zijn belijdenis herriep, maar omdat hij de enige kleermaker van het fort was. Hij bleef wel gevangen, maar men was wat zuinig op kleermakers in die tijd in Brazilië.

In 17 artikelen is het getuigenis der martelaren verdeeld. Ze hebben deze allen ondertekend, maar de auteur is Jean du Bourdel, die 12 uur kreeg om deze verantwoording op te schrijven.

Het geheel ademt niet alleen een christelijke, evenwichtge geest zonder de verschilpunten onnodig te verscherpen, maar is ook een meesterstuk van formulering en redebeleid.

Een duidelijke aansluiting is merkbaar aan de oecumenische belijdenisgeschriften. De eenvoudige zin van het sacrament wordt gesteld tegenover de ingeslopen misbruiken. Er moet geen water bij de wijn van het Avondmaal worden gevoegd, noch zout, olie, speeksel of iets dergelijks. De handoplegging is niet magisch. De lichamelijke tegenwoordigheid van Christus in het sacrament wordt, met een beroep op Augustinus, bestreden met het argument van de hemelvaart. De wederkomst is een ontmoeten van de Vader in de Zoon, hoewel het onderscheid niet uit het oog verloren wordt. De doop is het sacrament van het berouw, of der bekering. Over de vrije wil ten goede belijden deze mannen, dat er een nieuwe vrije wil in de gelovige wordt geschonken door de Heilige Geest. Maar zoals de mens is, is hij gebonden in het kwaad. Of ze ook op de hoogte waren van de diskussie van hun dagen! Met een beroep op Ambrosius wordt de tussenkomst van de priester bij de schuldvergeving afgewezen. Het is het woord van God, waardoor de vergeving wordt verkondigd. De priester is daarvan slechts de bedienaar.

Over het huwelijk, het afleggen van geloften, de onthoudingen etc. zeggen ze wijze en bruikbare dingen. Het is een menselijk document, in het aangezicht van de dood geschreven en toch op een zo klare wijze met kennis van zaken, dat men zich verwondert over zoveel concentratie. Deze mannen hadden zeker niet uit lust tot gewin de reis naar Brazilië aanvaard. En al was het dat het avontuur een man als Jean de Lery lokte, het hoofdmotief was toch een zendingsopdracht. Die hebben ze trachten uit te voeren en vier hebben het met de dood moeten bekopen.

Intussen is de Coligny niet vrij te pleiten van schuldige naiveteit, waardoor hij aan de niet onbesproken, maar wèl bespraakte vice-admiraal zoveel vertrouwen schonk. En ook de kerkeraad van Genève heeft zich laten meeslepen door een wensdroom, die niet voldoende grond in de feiten had.

Behalve de ontroerende belijdenis van de martelaren onder Villegaignon, danken we aan het Braziliaans avontuur van de Fransen ook een zeer boeiende en nauwkeurige beschrijving van de hand van Jean de Lery, die een jaar onder de Indianen heeft gewoond.

De poging der Hugenoten zich een "pied à terre" in Brazilië te verwerven, was dus wel zeer spoedig verijdeld en is nooit meer herhaald.

De poging der Hollanders, die Spanje in Brazilië wilden aantasten, een 60 jaar later, had meer resultaat. Toch zijn ook daarvan slechts vage sporen terug te vinden. In de geestelijke ontwikkeling van het Braziliaanse volk heeft ook die tijdelijke beheersing van Pernambuco geen rol gespeeld.

Het heeft tot de vorige eeuw moeten duren, alvorens zich weer opnieuw Protestanten naar Brazilië begaven om het evangelie aan de onwetende bevolking te brengen. De immigratie van velen uit Europa, die de Reformatorische belijdenis hadden, vooral Duitsers en Hongaren, bracht een nieuwe kleur aan op het palet van het geestesleven en geloofsleven in Brazilië. Maar, — ik moet er wel bij zeggen, niet meer dan dat.

Misschien staan we voor een fenomenale bevolkingsexplosie, zoals nergens ter wereld; misschien ook staan we voor een formidabele industrialisatie zoals de USA te zien hebben gegeven; misschien staan we voor een radikale verarming of een snel proces van bewustwording der massa's.

Misschien bieden zich nu nog eens voor Europa de kansen aan om hier een arbeid van zending, verkondiging en dienst te stichten, die de opgehoopte energie en rijkdom van geest een "wijkplaats" zou bieden.

Dr. J. J. Oranje.
San Paulo, Brazil, nov. '69.

FOURTH ORGAN TOUR BY FEIKE ASMA FOR ONTARIO AND B.C.

We are pleased to announce the forthcoming organ recitals to be given by the brilliant Dutch organ virtuoso Mr. Feike Asma, to be held here in the Niagara Peninsula at the end of January 1970.

Many will well remember his previous tours here in North America, which were all a sell-out and well accepted, especially by the Dutch people here in Ontario.

Feike Asma, who was born in Den Helder, The Netherlands, in 1912, has been concertizing since the age of 9. He annually gives over 200 recitals, to an average audience of well over 100,000 people a year.

For his fourth tour Feike Asma is being sponsored by the Christian Action Foundation Inc. of Hamilton and co-sponsored by K.L.M.

He will be giving recitals in Hamilton January 28th, in St. Catharines January 29th, in Brantford January 30th, and in Toronto January 31st, and with the help of local groups we hope to have these dates confirmed at the end of December. Because of firm commitments in Paris, France, in the first week of February, he will not be able to give more recitals in other parts of North America this particular tour.

However, we are pleased to say for those in B.C. he is scheduled to give a few recitals as well, where he happens to have the opportunity of visiting his son Feike Asma Jr. and his daughter Sonja, who live now in B.C.

Therefore, for those who live in Ontario and B.C. we are in for a real musical treat again by Feike Asma in the latter part of January.

Many music critics have acclaimed Feike Asma to be a "Master of style, powerful" at the organ, with a vitality that has kept his audiences entranced throughout his previous recitals, given here in North America. We are all looking forward to hearing the "Master of the Organ" once again performing works by: Bach, Handel, Caesar Franck, Widor, Healey Willon, Jan Zwart, and his own works.

Watch for further announcements appearing in this newspaper during the next three issues.

F. R. VanderVelde,
President C.A.F. Inc.,
24 Kemp Drive,
Dundas, Ontario.
Telephone 627-3310.

WIJ LAZEN VOOR U

Dr. R. H. Bremmer.
VAN OPSTAND TOT KONINKRIJK.

Hoogtepunten uit onze geschiedenis en geschiedschrijving.

Buyten & Schipperheyn — Amsterdam — 1969.

(294 blz.; paperback.)

De bekende Bavinck-biograaf dr. R. H. Bremmer biedt ons in dit aantrekkelijk uitgegeven boek een verzameling opstellen over de geschiedenis en geschiedschrijving van Nederland. Het is een waardevol geheel geworden boeiend voor allen die zich het kleurrijk panorama van de oude 'vaderlandse geschiedenis' met vreugde herinneren.

De hoogtepunten, die de auteur (met raadpleging van het hedendaags bronnenonderzoek) beschrijft zijn te vinden in de 16de eeuw (de betekenis van Willem van Oranje, de vader des vaderlands; de betekenis van de Nederlandse geloofsbelijdenis inzake het verzet tegen Spanje; de inname van Den Briel en het beleg en ontzet van Leiden); in de 17de eeuw (Michiel de Ruyter; de betekenis van Willem III in 1673; Willem III en de Engelse glorieuze revolutie van 1689); in de 19de eeuw (Gysbert Karel van Hogendorp en de omwenteling van 1813); en in de 20ste eeuw (koningin Wilhelmina).

De lectuur van dit boek doet hier en daar wat de zilte Hollandse zeelucht doet voor de longen: ademen in ruimte en vrijheid! We beginnen opnieuw mee te leven met de Leidenaars tijdens het lange beleg, en met de Watergeuzen die hen ontzetten; we zijn met Michiel de Ruyter op de vloot en maken de avondmaalsbediening mee op zijn schip, in dat jaar toen het er op of er onder ging, toen Nederland besprongen was door vier vijanden tegelijk; zoals Gerard Brandt het beschreef: "Op dien dag werd op den heer De Ruyters schip het Avondmaal des Heeren gehouden. Hij verstond, dat men, de vijanden in 't gezicht hebbende, daarom die plicht niet moest uitstellen: maar zich door 't brood en den wijn des heiligen Nachtmaals ook naar de ziele sterken, om allerlei gevaarlijkheden te rustiger door te staan."; we werpen een laatste blik op koningin Wilhelmina (dit opstel werd waarschijnlijk geschreven bij haar overlijden) en horen de woorden, die de auteur overneemt van P. C. Hooft ten aanzien van de eerste Willem: "Immers zal dit niemand loochenen, dat geen vorst onder de zon ooit vuriger bemind, en hoger geacht mocht worden van zijn onderdanen, dan Zijne Doorluchtigheid is geweest van de Hollanders en Zeeuwen."

Het tweede gedeelte van dit boek is buitengewoon bij-de-tijd: het bespreekt de opvattingen van de drie grootste 20ste eeuwse Nederlandse historici ten aanzien van de geschiedenis van Nederland, in vergelijking met die van Groen van Prinsterer.

Prof. Jan Romein (1893-1962) was de zeer bekwame Marxistische professor aan de Stedelijke Universiteit van Amsterdam, de auteur (samen met z'n vrouw) van het ook onder ons veel gelezen: Erflaters van onze beschaving. Romein (vooral in zijn eerste periode; later stond hij onder invloed van Toynbee) vond zijn uitgangspunt in het historisch materialisme: de geschiedenis, ook van Nederland, behoorde te verlopen en verliep naar de vaste wetten door Marx geformuleerd.

Prof. Pieter Geyl (1887-1966), die een tijdlang in Londen doceerde en een grote reputatie geniet in de Angel-Saksische wereld, was ook een socialist, en, in zijn jongere jaren, een Groot-Nederlands activist; niettemin een verklaard tegenstander van Romein (en van Toynbee), dr. Bremmer spreekt zelfs van een felle tegenstelling.

Zowel Romein als Geyl stelden zich op tegen Groen van Prinsterer, die aan het Calvinisme (of, indien men wil, aan de Gereformeerde geloofsopvatting) de leidende rol toekende bij de totstandkoming en voortgang van de Nederlandse staat; hiervan wilden ze uiteraard niet weten. Dr. Bremmer schrijft hierover: "In feite hebben we bij Geyl en Romein te doen met een atheistische geschiedbeschouwing, die van het goddelijk geheim in de geschiedenis niet wil weten. Groen wees die goddelijke leiding in de geschiedenis wel eens te gemakkelijk, te fragmentarisch aan. — Wij menen, dat Groens adagium: De Republiek dankt haar ontstaan aan de kerk der reformatie, historisch valt waar te maken. Dat geldt evenzeer van het voortbestaan van de Republiek in de grote crises tijdens het Bestand en het bewind van de koning-stadhouder." (blz. 253, 254)

Prof. Johan Huizinga (1872-1945), de zeer bekende Leidse professor die ons o.a. **Herfsttij der Middeleeuwen** en **In de schaduwen van morgen** schonk wordt door dr. Bremmer (op voorgang van Gey) geschetst als een man van 't aesthetisch element in de geschiedschrijving en als degene die oog had voor het theoretische probleem der geschiedenis. Van deze drie grote historici schrijft dr. Bremmer tenslotte: "Dit is zeker: Huizinga, Geyl en Romein waren alle drie krachtige persoonlijkheden, die ook als persoon invloed oefenden." Hij vervolgt met erop te wijzen dat er zelfs gesproken kon worden van 'een gemeente', die zich om Romein heen vormde, en dan schrijft hij de volgende woorden: "Het mag ons wel verontrusten, dat het christelijk geloof in de laatste halve eeuw in Nederland zo weinig meespreekt in de cultuurvorming. Hoe komt het, dat een begaafd man als Romein, die toch aanvankelijk theologie ging studeren, marxist werd? Hij blijkt in zijn geschriften het calvinisme goed te kennen. Waarom kreeg het geen vat op hem? Heeft de kerk in ons land de sociale nood vóór de eerste wereldoorlog ooit voldoende gepeild?" (blz. 271)

Die vraag is zeker de moeite van het overwegen waard. Er dient aan te worden toegevoegd, dat op het gebied van de theorie der geschiedenis onzerzijds weinig, al te weinig, is gepresteerd (en ik sluit hier de Kerkgeschiedenis bij in). De schrijver wijst terecht op de inaugurele oratie van prof. M. C. Smit uit 1955. (Het Goddelijk geheim in de geschiedenis), en hij had eraan toe kunnen voegen het boek van **Van Schelven**: Wegkruisingen in het landschap der geschiedenis, dat van G. J. D. **Aalders**: Mensen en Machten, het proefschrift van dr. **H. Smitskamp** en enkele bundels opstellen van christelijke historici. Hij had ook kunnen gewagen van de polemiek van Geyl en de Calvinistische historicus De Pater (vgl. P. Geyl, Encounters in History, 1961, p. 220-225). Maar het komt mij voor dat deze prestaties fragmentarisch en ontoereikend zijn, terwijl de vragen blijven dringen, getuige het boek van Bremmer, dat we intussen een goede ontvangst wensen, ook aan deze zijde van de oceaan.

Louis Praamsma.

EDUCATIONAL UNIT OF THE RIVERSIDE CHRISTIAN REFORMED CHURCH AT WELLANDPORT, ONTARIO

This new forty thousand dollar building was officially opened November 18. Charity and unity prevailed at that congregational meeting, led by our pastor, Rev. L. T. Schalkwyk. Since our church has grown to one hundred and seventy-five families, this addition features expanded facilities for nursery room, Calvinist Cadets and Calvinettes. There is also a hall for music rehearsals and larger meetings. May it all serve to glorify the infallible Lord of the infallible Word.

J. Rintjema, clerk.

Maag- en Darmzwakte,

aambeien, astma, bloedarmoede-zenuwzwakte, bedwateren, bronchitis, galkwalen, hoge bloeddruk, keel-, klier-, lever- en longkwalen enz. vragen onze onschad. geneeskruiden. Wat U ook mankeert, meldt het ons, opdat wij U helpen.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

OWN YOUR OWN BANK

Share the benefits of our Credit Union.
- Savings free life insured
- Loans at lowest rates
- Charterflights to Holland
- Group Life insurance for the entire family

Netherlands (Hamilton) Credit Union Ltd.
P.O. Box 545
Hamilton, Ont. - 522-9644

ITALIE IS STAKINGSLAND NUMMER EEN

Van de landen in de grafiek vertoont Italië de grootste arbeids onrust. Er wordt daar, in verhouding, ruim 170 keer meer gestaakt dan in West-Duitsland dat van de westelijke industrielanden de grootste arbeidsvrede kent.

Frankrijk en Engeland hebben de naar van "stakingslanden" te zijn. Dit blijkt echter niet overtuigend want de Verenigde Staten en Italië zijn veel grotere "stakingslanden," zie grafiek. De cijfers in de grafiek zijn berekend per 1000 werknemers.

In het aantal verloren arbeidsdagen komt de zwaarte van een staking tot uitdrukkingen.

Cijfers over louter het AANTAL stakingen zeggen weinig, waarom de grafiek met het aantal verloren arbeidsdagen werkt.

MET LEDIGE HANDEN*

door B. Boulogne

Er is geen verhaal uit de Bijbel dat zoveel aanleiding heeft gegeven tot misverstand by mensen die de Bijbel niet goed kennen dan het Kerstverhaal.

Door de eeuwen heen hebben allerlei fabelen en fantasieën zich heengeweven om het eenvoudige verhaal van de geboorte van onze Heiland. Schilders, dichters en schrijvers hebben meegeholpen om allerlei onjuiste ideeën in de gedachten van de mensen over het Kerstverhaal te bestendigen. Neem bijvoorbeeld de idee dat de wijzen uit het Oosten hun gaven naar de stal van Bethlehem zouden hebben gebracht, terzelfdertijd dat de herders daar waren! Toen de wijzen in Bethlehem aankwamen was de Here Jezus al bijna twee jaar oud, en woonde Hij met zijn ouders in een gewoon huis. En dan is daar die opvatting dat er precies drie wijzen kwamen, terwijl de Bijbel alleen maar spreekt van "wijzen", of "enige wijzen".

Niettemin willen we toch onze aandacht niet ontzeggen aan dit verhaal, dat van vier wijzen spreekt, en liever letten op de onderwijzing die daarin tot ons komt, waarvan ik U kan verzekeren dat zij volkomen op de Heilige Schrift gegrond is.

Het gaat in dit verhaal in het bijzonder over de vierde wijze, en zijn naam was Artaban.

Op zekere dag vertoonde Artaban aan zijn vrienden in zijn woonplaats drie prachtige edelstenen: een blauwe saffier, een bloedrode robijn, en een sneeuwwitte parel.

"Wat ga je daarmee doen?" vroeg één van hen.

"Die ga ik aan een Koning geven," antwoordde Artaban. "Ik heb mijn huis en al mijn andere bezittingen verkocht om deze juwelen in bezit te krijgen, en ik ga ze als een gift aan een Koning geven."

"Een Koning?! Ben je helemaal niet goed wijs? Wie is die Koning?"

"Wel," zei Artaban, "de zaak zit zo: Mijn drie vrienden en ik bestuderen de sterren, en we hebben alle vier een nieuwe ster van bijzondere schoonheid ontdekt. Dat betekent vanouds dat er een Koning geboren is, want in het oude Boek staat: Er zal een ster opgaan uit Jacob en een scepter zal verrijzen uit Israel. Als wij vannacht die ster weer zien gaan we op reis om die Koning te vinden. Mijn vrienden zullen tien dagen op me wachten, en dan gaan we gezamenlijk naar het land Palestina in het westen."

* * *

Die nacht bestudeerde Artaban de sterrenhemel, en ontdekte inderdaad de nieuwe ster, zó helder en duidelijk dat hij verrukt uitriep: De Koning is gekomen! Ik wil naar Hem toe om Hem te aanbidden!

Zeer vroeg in de morgen was hij in het zadel en spoedde zich voort langs de grote verkeersweg naar het westen. Hij had geen tijd te verliezen, want als hij niet binnen tien dagen op het afgesproken punt was zouden zijn vrienden zonder hem vertrekken.

Eindelijk en ten laatste, op de avond van de tiende dag, bereikte hij Babylon, hopend spoedig zijn vrienden te vinden op de afgesproken plaats bij de tempel. Het werd al donker en Artaban's paard volgde met omzichtigheid het pad naar de tempel.

Plotseling begon het te aarzelen, en bleef na nog enkele stappen stokstijf staan. Artaban steeg af en zag bij het maanlicht een man dwars over de weg liggen. Hij was doodsbleek, kon nauwelijks spreken, en trachtte Artaban's mantel te grijpen. Artaban's hart werd vervuld met medelijden en allerlei gedachten stormden door hem heen. Als hij deze man hielp kon hij niet op tijd bij zijn vrienden zijn en die zouden dan zonder hem vertrekken. Als hij daarentegen deze man hier aan zijn lot overliet zou hij zeker sterven.

Het volgende ogenblik was hij al naast hem neergeknield en begon de lippen van de zieke te bevochtigen en wat wijn tussen de lippen te gieten.

Uren gingen voorbij. Eindelijk kon de man weer met moeite opzitten en vroeg: "Wie ben je?" "Ik heet Artaban en ben op weg naar Jeruzalem om de Koning en Verlosser van Israel te zoeken. Ik kan niet langer blijven want mijn vrienden wachten op mij. Hier is al wat ik over heb aan brood en wijn. Heel spoedig zul je weer sterk genoeg zijn om huiswaarts te keren. God zij met U."

"Moge de God van Abraham, Isaac en Jacob U zegenen," zei de zieke man. "Als je de Messias, de Koning, zoekt, weet dat Hij zou geboren worden in Bethlehem, en niet in Jeruzalem."

Het was bijna ochtend voordat Artaban de tempel bereikte. Helaas was er geen teken van leven meer te bekennen van zijn vrienden.

Ja toch! Een stuk papier onder een steen bevatte de woorden: "We hebben gewacht tot na middernacht, en zijn toen vertrokken. Volg ons door de woestijn."

Moedeloos zeeg Artaban neer op een steen met zijn hoofd in de handen. "Dwars door de woestijn? Helemaal alleen, zonder voedsel en op een vermoeid paard? Beter om maar terug te gaan naar de stad en mijn saffier te verkopen. En dan proberen een kameel en levensmiddelen voor de reis te bekomen."

* * *

De volgende dag aanvaardde hij de moeilijke tocht. De woestijn was eenzaam, de dagen vreselijk heet, en de nachten bitter koud. Rotsen, niets dan rotsen en zand. Geen water, geen menselijke wezens, maar wel leeuwen, jakhalzen en slangen! Maar hij gaf niet op, en bereikte eindelijk het kleine stadje Bethlehem.

Het was al vier dagen geleden dat zijn vrienden daar waren gearriveerd en Jozef, Maria en Jezus gevonden hadden en hun gaven aan Zijn voeten hadden neergelegd. De straten waren leeg en verlaten. Door de open deur van een laag stenen huisje hoorde Artaban een vrouw zachtjes neuriën. Hij trad binnen en zag een jonge moeder haar kindje in slaap wiegen. Ja, ze wist dat drie vreemdelingen uit het Oosten in Bethlehem waren geweest. Maar ze waren weer héél spoedig verdwenen, en onmiddellijk daarop waren Jozef en Maria ook vertrokken met hun baby. Het gerucht ging dat ze op weg waren naar Egypte.

De jonge moeder legde haar jongen in zijn wieg en bood de vreemdeling iets te eten en te drinken aan, hetgeen hij dankbaar aanvaardde.

Plotseling hoorden ze een opschudding in de eerst zo rustige straten. Krijsende vrouwenstemen, het kletteren van zwaarden, en geroep van: "De soldaten! De soldaten van Herodes!" "Ze vermoorden onze kinderen!" "Help!" "Help!"

Het gezicht van de jonge vrouw werd lijkbleek. Ze drukte haar baby aan haar hart en verschool zich in de donkerste hoek van het vertrek. In een oogwenk plaatste Artaban zich in de deuropening, zodat niemand kon binnentreden.

Eén van de soldaten trachtte hem ruwweg opzij te duwen, maar Artaban verroerde zich niet. "Ik ben maar helemaal alleen," zei hij, "en ik zal je deze edelsteen geven als je me alleen laat." De soldaat keek er begerig naar, stak zijn hand uit en riep zijn kameraden toe: "Ga maar door! Geen kinderen hier!"

Spoedig was het weer rustig in de straten. Artaban ging naar binnen, mompelend in zichzelf: "Ik heb gelogen om het kind te redden, en nu zijn twee van mijn giften al verdwenen. Zal ik de Koning wel ooit vinden?"

De jonge moeder dankte hem hartelijk. "Je hebt het leven van mijn kind gered," zei ze. "Moge de Here je daarvoor zegenen."

* * *

Jaren gingen voorbij, en Artaban doolde nog steeds rond, op zoek naar de Vredevorst. Hij reisde heel Egypte door en beproefde zijn geluk ook in andere landen, maar alles tevergeefs. Een oude wijze Jood gef hem eens de raad om niet onder de rijke mensen te zoeken, maar liever onder de armsten der armen. Want, zei hij, er staat in de boeken der profeten, dat de Messias een man der smarten zou zijn.

Dat deed Artaban dan ook van toen af aan. Hij bewoog zich bij voorkeur onder de hongerigen, de zieken, de slaven, en de gevangenen, maar nergens vond hij de Koning, aan wien hij zijn laatst overgebleven gift, de parel, kon geven.

Weer gingen vele, vele jaren voorbij. Artaban was nu al een oud man, en zijn haren waren van grijs wit geworden. Maar hij gaf zijn speurtocht niet op. Meer dan dertig jaren waren voorbijgegaan sinds hij die wonderschone ster aan de Westelijke hemel had zien staan.

Eindelijk was hij weer eens in Jeruzalem terecht gekomen. Het was de tijd van het Paasfeest, en de stad was tot berstens toe vol met vreemdelingen. Er scheen iets buitengewoons gaande te zijn. Een onafzienbare schare mensen bewoog zich langs de straten in één en dezelfde richting, naar een plaats buiten de stadsmuur.

Artaban voegde zich bij de menigte en informeerde wat er gaande was. "Heb je 't niet gehoord? Twee beruchte dieven worden vandaag gekruisigd op Golgotha, en mèt Jezus van Nazareth, een man die vele wonderen deed onder het volk en zeer geliefd was. Maar de ouderlingen en priesters zeiden dat Hij moest sterven, omdat Hij beweerde dat hij de Zoon van God was. En Pilatus heeft hem veroordeeld, omdat Hij beweerde dat hij de Koning der Joden was."

Deze woorden vielen als balsem in het vermoeide hart van Artaban. Want het klonk allemaal zo welbekend: Koning der Joden, Zoon van God, Vredevorst, veracht, verworpen, een man van smarten, verzocht in krankheid! Kon het dezelfde zijn die drie-en-dertig jaar geleden geboren was en wiens ster aan de hemel had gestaan? Misschien vond hij dan tòch nog zijn Koning, al was het in de handen van de vijand! "Wie weet ben ik nog net op tijd om Hem mijn laatste juweel aan te bieden voordat Hij sterft."

* * *

Artaban verhaastte zijn schreden om zo spoedig mogelijk buiten de poort te zijn toen zijn aandacht werd getrokken tot een tafereel dat plaatsgreep bij de stadspoort. Een jong meisje werd op ruwe wijze door een paar soldaten voortgesleurd. Haar haren waren verward en haar kleren verscheurd. Ze viel neer voor de voeten van Artaban en riep smekend: "Heb medelijden met mij: Red mij van deze beulen. Mijn vader is gestorven en had overal schulden. Nu willen ze mij als slavin verkopen. O, help mij!"

Artaban aarzelde even, maar niet lang. Hij haalde de parel uit zijn beurs en gaf hem aan het meisje, met de woorden: "Hier kun je je vrijheid mee kopen, mijn kind!"

Terwijl hij sprak werd de lucht opeens erg donker. En de grond begon te beven. Hij spoedde zich voort en het duurde niet lang voordat hij aan de voet van het Kruis stond, het kruis van Jezus, zijn Koning. Want daar twijfelde hij nu geen ogenblik meer aan: dit was zijn Koning, waarnaar hij nu zo lang gezocht had. Hij kon Hem echter nu niets meer geven, want Hij was al gestorven. Bovendien had hij niets meer te geven ook, want hij stond nu met lege handen: al zijn goedbedoelde giften was hij al kwijt.

Met ledige handen vóór zijn Koning?

Stond hij werkelijk met ledige handen?

Langzaam en met diepe eerbied keek hij op in het gelaat van zijn lijdende Koning, dat enkel sprak van liefde en erbarmen. En een gebed steeg op vanuit diep in zijn ziel, het gebed van één die tot Jezus komt met ledige handen, met niets van hemzelf, teneinde vervuld te mogen worden met de liefde en de vrede van Hem die alles gaf om ons te redden.

Ongesproken woorden schenen te vloeien van die zwijgende mond naar het hart van Artaban, in antwoord waarop deze lispelde: "Wanneer heb ik U hongerig gezien, Here, of dorstig, of naakt, of ziek, of in de gevangenis, en U te eten en te drinken gegeven?"

En toen hoorde hij ook het antwoord: "In zoverre gij het hebt gedaan aan één van mijn minste discipelen, zo hebt ge dat ook aan Mij gedaan."

Zo had ook Artaban ten laatste zijn Koning gevonden.

* Vrij bewerkt naar het welbekende boek van Henry van Dyke, volgens gegevens uit "The Other Wise Man" door Mrs. Emmy Honig en Miss Rita van Westenbrugge.

NEW MOUNTIE HEADQUARTERS: This is how Toronto's RCMP headquarters will look when it's completed. The 13-story complex is designed to avoid the "barracks" look.

Keep in tune with your Denominational Broadcast

Listen Every Sunday

THE BACK TO GOD HOUR
OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Dr Joel Nederhood, Radio Minister.

ALBERTA

Calgary—CHQR	8:00 p.m.	810
Drumheller—CJDV	11:30 a.m.	910
Edmonton—CHED	8:00 a.m.	630
Edmonton—CHQT	8:30 a.m.	1110
Edson—CJYR	10:00 a.m.	970
Lethbridge—CHEC	8.30 p.m.	1090
Med. Hat—CHAT	8:30 p.m.	1270
Peace River—CKYL	7:00 p.m.	610

BRITISH COLUMBIA

Burns Lake—CFLD	1:00 p.m.	1400
Langley—CJJC	10:05 a.m.	850
Osoyoos—CKOO	9:30 p.m.	1240
Penticton—CKOK	9:30 p.m.	800
Smithers—CFBV	1:00 p.m.	1230
Terrace—CFTK (Tues.)	10:03 p.m.	590
Vancouver—CRUN	9:30 a.m.	1410
Vernon—CJIB	10:00 a.m.	940

MANITOBA

Altona—CFAM	9:30 a.m.	950
Steinbach—CHSM	9:30 a.m.	1250

NEW BRUNSWICK

Fred'ton—CFNB	10:30 a.m.	550

NOVA SCOTIA

Halifax—CJCH	9:00 a.m.	920
Kentville—CKEN	7.05 p.m.	1350
Middleton—CKAD	7:05 p.m.	1490
Windsor—CFAB	7:05 p.m.	1450

ONTARIO

Brantford—CKPC	10:15 p.m.	1380
Cornwall—CJSS	9:00 a.m.	1220
Ft. Frances—CFOB	9:00 a.m.	800
Ft. Frances—CFOB	10.30 a.m.	800
Hamilton—CHAM	9:30 p.m.	1280
Kingston—CKLC	10:05 a.m.	1380
Ottawa—CFRA	8:00 a.m.	580
Owen Snd.—CFOS	6:00 p.m.	560
Pembroke—CHOV (Wed.)	10:30 p.m.	1350
Peterbor.—CHEX	7:00 a.m.	980
Stratford—CJCS	2:00 p.m.	1240
Sarnia—CHOK	8:30 a.m.	1070
St. Cathar.—CHSC	8:30 a.m.	1220
St. Thomas—CHLO	12:30 p.m.	680
Toronto—CKEY	8:30 a.m.	590
Toronto—CHIN-FM	8:00 a.m.	100.7 Meg.

QUEBEC

Montreal (Verdun)—CKVL	8:30 a.m.	850

SASKATCHEWAN

Prince Albert CKBI	3:00 p.m.	900
Regina—CJME	9:00 a.m.	1300

Second Christian Reformed Church of Abbotsford, B.C.

We still need

$25,000.00

to complete our building program.

We give out promissory notes in denominations of $500.00 and larger, bearing interest at the rate of

7% on 5 year term notes
7½% on 10 year term notes
8% on 15 year term notes

Interest payable semi-annually in currency loaned. (Subject to Canadian Non Residence Tax if applicable.)

Cheques and letters of inquiry may be sent to the treasurer, Mr. P. Busink, 33829 Marshall Rd., Abbotsford, B.C. Phone 604-859-9626.

Zie de complete lijst van

PREMIEBOEKEN

voor het aanbrengen van nieuwe abonnees, op bladzijde 12 van dit nummer.

Bij het scheiden van de zestiger jaren

"Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten, zal Ik ook u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen. Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme. Wie overwint, hem zal ik maken tot een zuil in de tempel van mijn God en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de naam van mijn God en de naam van de stad van mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel nederdaalt van mijn God, en mijn nieuwe naam."

Openbaring 3:10-12

Er zijn nu al heel wat ruimtevaarders de lucht ingegaan. Maar wie er ook ging, de een na de ander had moeite om de juiste woorden te vinden voor het omschrijven van wat hij zag. Zo verrukkelijk mooi is de aarde op zo'n afstand. Zij is een pronkstuk en menselijke woorden falen om haar precies te omschrijven.

Maar weet u, als die astronauts terugkeren op de aarde, dan vervaagt die schoonheid. Want als ze terugkeren, dan vinden zij op die prachtige aarde plaatsen als Biafra, Vietnam, het Nabije Oosten, Quebec, Milaan . . .

Op een afstand is het wel erg mooi, maar van dichtbij kan het erg lelijk zijn. Huiveringwekkend zelfs.

Op deze aarde vieren wij oudejaarsavond. Nog maar even en wij sluiten weer een jaar af. En als wij dit dit jaar doen, sluiten wij ook de zestiger jaren af. Dat is een periode, waarover geschiedschrijvers later heel wat kunnen vertellen. Dat was de periode, waarin de mensen voor het eerst op de maan landden, maar het was ook een periode, waarin de tegenstellingen tussen blank en zwart tot een angstig hoogtepunt kwamen. Dat was de periode, waarin landen als Indonesië en Zuid-Amerika een opmerkelijke begeerte naar het Woord van God toonden, maar waar ook de kerken in de Westerse wereld leegliepen. Dat was de periode, waarin wetenschap en techniek uitzonderlijke vorderingen maakten, maar ook waarin de studentenrebellie algemeen en onbedwingbaar werd. Dat is de periode waarin de wereld luidkeels om het verlossende woord van de Kerk riep, maar waarin tevens de kerk zelf werd verteerd door onderlinge onenigheid. Dat was de periode waarin de medische wetenschap kans zag het hart en andere tere lichaamsdelen van de ene mens naar de andere mens over te brengen, maar ook waarin moord en zelfmoord tot een ongekende hoogte klommen.

Zo was 1969 en zo waren de zestiger jaren.

Is dit de grote "verzoeking, die over de gehele wereld komen zal?"

Dat is wel moeilijk te zeggen. Toen Johannes op Patmos de "Openbaring" ontving, werd hem niet het verloop van de wereldhistorie in details voorgelegd. Het was veeleer een visioen, waarin hij een totaalbeeld van de wereldgeschiedenis kreeg. God liet hem als het ware zien, hoe de geschiedenis vanuit de hemel wordt gadegeslagen. Het is niet zo, dat alles wat in Openbaring staat, precies in dezelfde volgorde plaatst vindt. In hoofdstuk 12 wordt bijvoorbeeld het tafereel geschilderd van de vrouw, die het Kind ter wereld moet brengen, terwijl de draak gereed staat om dat Kind te verslinden. Die vrouw was de Kerk en dat Kind was de Heiland. Evenwel, toen Johannes dit visioen zag, was de Heiland niet alleen reeds ter wereld gekomen, maar was Hij reeds weer naar de hemel gevaren. Men moet dus wel voorzichtig zijn met het aflezen van zekere gebeurtenissen uit het boek der Openbaring. Daarom is het ook niet zeker of de grote verzoeking, die aan de kerk van Philadelphia wordt aangekondigd, een bepaalde periode is of dat het de doorlopende verzoeking is, waaraan de wereld zal worden blootgesteld.

Wel, van verzoeking was 1969 en waren de zestiger jaren vol. Niet alleen in de communistische landen. Ja, daar ook. Daar worden gelovigen vervolgd omdat ze de Here God liefhebben. De verhoren en martelingen, waaraan deze mensen worden onderworpen, zijn harde beproevingen. Maar een beproeving is niet helemaal gelijk aan een verzoeking. De verzoeking kan in een welgeordende maatschappij met een democratische regering nog wel zo hevig zijn als in een dictatoriaal geregeerd land. Wij weten nog niet zo zeker waar de verzoeking het ergste is: in de kerk, die in de verdrukking leeft of in de kerk, die in de overvloed leeft.

Weet u, de Heiland brengt die grote verzoeking in onmiddellijk verband met Zijn bevel om Hem te blijven verwachten.

Als je daar goed bij nadenkt, is dat nogal wat. Een bevel "om Mij te blijven verwachten." Daar komt een mens immers haast niet aan toe. Een ieder van ons heeft zo zijn besognes gehad gedurende 1969 en zo heeft een ieder van ons wel zijn excuus voor het niet verwachten van de Heiland. Of . . . of is dit misschien juist de grote verzoeking, die over de gehele wereld gaat? Verzoeking kun je niet altijd aanwijzen, zij is niet altijd tastbaar, zij is niet altijd te definieren. Je kunt je toch maar niet zo van je zorgen en moeilijkheden afmaken, zorgen in je eigen leven of in je gezin, in je zaak of in je huwelijk, in de kerk of in je omgang met andere mensen. Ja, wij weten wel, dat wij de Heiland moeten verwachten, maar die zorgen en moeilijkheden zijn zeer reëel, weet u. Als wij die nu eerst eens opgelost hebben, als die nu eens eerst uit de weg zijn, zijn wij dan niet veel beter in staat om de Heiland te verwachten? En met die overweging nemen wij afscheid van 1969.

Alleen maar: de Heiland is het daar helemaal niet mee eens. Hij zegt er neen tegen. Hij zegt niet: stil maar hoor, eens komt er een einde aan, eens kom Ik weer. Neen, Hij zegt: Ik BEVEEL u Mij te blijven verwachten. Never mind, wat u er tegen in brengen kunt, u moet Me verwachten. Als ge dat doet, dan behoeft ge de verzoeking niet te vrezen. Dan zult ge zien, hoe Ik u in die verzoeking bewaar, welke die verzoeking ook maar zijn mag. Want die verzoeking is er op gericht om u uw kroon te ontnemen. Houd toch vast wat ge hebt. Die kroon mag niets en niemand u ontnemen.

Trekt de Heiland zich dan niets van mijn zorgen aan? Weet de Heiland dan niet, dat wij zorgen hebben over ons kind of dat ons huwelijk op de klippen gaat? Ziet Hij dan niet hoeveel moeilijkheden mijn zaak me oplevert, of hoeveel spanningen wij hebben in onze kerk? Ontgaat het Hem hoe vaak ik met mijzelf overhoop lig of hoe eenzaam of ik ben?

Natuurlijk weet Hij dat. Hij weet het niet alleen, Hij trekt zich die moeilijkheden persoonlijk zeer aan. Heeft Hij niet toen Hij hier op aarde was, luidkeels geroepen: Kom hier, kom tot Mij, allen die vermoeid en beladen zijt. Kom hier, en Ik, Ik alleen, zal u rust geven. Dat werd maar niet alleen tegen de Joden in Palestina gezegd, maar over hun hoofden heen tot ons, vandaag, nu wij gereed zijn om vaarwel te zeggen tegen 1969.

Op oudejaarsavond kijken wij even achterom. Dat is natuurlijk denkbeeldig, want de tijd gaat door. Maar wij willen als het ware toch even stilstaan en achterom zien. Was het niet verbazend kort en zijn de laatste tien jaar niet omgevlogen? O ja, met elkaar hebben wij heel wat gepresteerd en wij gaan door met presteren. Wij hebben niet veel tijd om lang over de dingen na te denken. Dat zag u maar met de maanvlucht. Een paar dagen, hoogstens een paar weken hield het onze gedachten bezig, maar wij waren er al gauw aan gewend. Want wij leven verbazend snel. Sneller vervoer, snellere productie, snellere communicatie. Wat en snelheid — en wat een verzoeking!

Kunnen wij het nog horen?

Wie u ook bent en waar u ook woont: de verzoeking komt over de GEHELE wereld. Kunnen wij het nog horen? "Omdat gij het bevel bewaard hebt om Mij te blijven verwachten zal Ik ook u bewaren voor de ure der verzoeking."

Als wij Hem blijven verwachten, houdt Hij ons vast. Vast aan Zichzelf en vast aan elkaar. Totdat Hij komt.

D.F.

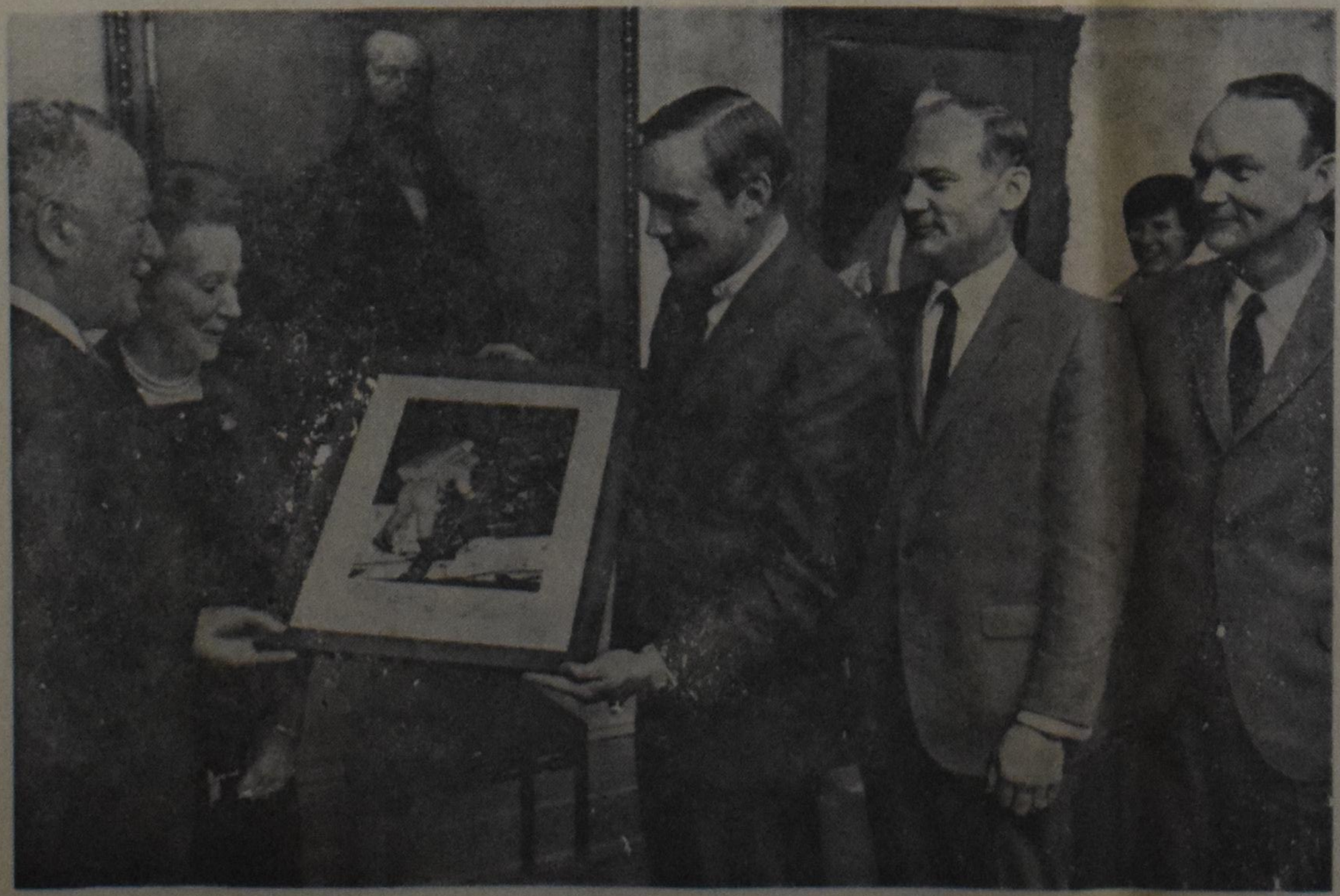

THE APOLLO 11 ASTRONAUTS landed in Ottawa and managed to warm up a cold wintry day with their quiet humor and charm. From left Governor-General Roland Michener and Mrs. Michener accept an autographed photo from Neil Armstrong, first man on the moon, Buzz Aldrin and Michael Collins.

WIJ LAZEN VOOR U

Ds. M. R. van den Berg:
DE GEKERKERDE KERK.
Uitg. Buijten en Schipperheijn — Amsterdam.

De schrijver van deze paperback is predikant bij de vrijgemaakte Gereformeerde kerken in Nederland. Welke vrijgemaakte kerken? zult u vragen. Er zijn immers verschillende groeperingen tegenwoordig. Er daar zit em nu juist de kneep. De schrijver behoort niet bepaald tot de zeer belijnde, kerkenorde citerende, belijdenis onderstrepende en meerdere vergaderingen beheersende "Kamphuisgroep". Hij moet er niets van hebben, en uit reaktie is hij dit boekje gaan schrijven. Tegen deze, enigszins trieste achtergrond moet u dit boek lezen. Want het ademt op alle bladzijden reaktie.

Volgens de schrijver is de bestaande kerkelijke organisatie een belemmering om echt Kerk te zijn. De organisaties, zoals classis en synode, werden vaak belangrijker geacht dan de plaatselijke gemeente, terwijl de apostelen toch alleen maar de plaatselijke kerk kenden.

Ook bij het bevorderen van kerkelijke eenheid zoals in de wereldraad probeert men het niet op plaatselijk niveau, maar zoekt men een gigantisch superstructuur. In de 17e eeuw volgde de Gereformeerde kerkelijke organisatie in grote lijnen de structuur van de staatkundige organisatie, zodat gereformeerden in 1969 nog altijd leven binnen de kaders van een politieke organisatie-structuur, die eeuwen oud is! Deze structuur, die in de Dordtse Kerkenorde zo heel duidelijk uitkomt, kerkert de Kerk, maakt haar gebonden. We hebben helemaal niet zo'n K.O. nodig, want Christus heeft de Kerk voldoende richtlijnen gegeven in het Nieuwe Testament.

Uiteraard moet de schrijver van meerdere vergaderingen niet veel hebben. We hebben vrije kerken nodig, vrij van boven de Schrift uitgaande tradities en reglementen.

De auteur, die een heel vlotte pen heeft, steekt de draak met het zelfbehagen en de daarmee samenhangende isolatie-zucht, die het gereformeerde leven zolang beheerst hebben, en die we — althans aan deze zijde van de oceaan — nog steeds niet te boven zijn. Vroeger gold het volgens hem: "Waarmee zal de gereformeerde jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij zich met oogkleppen voor blindelings laat leiden door de schetsenbundels van de leiders" (p. 70). Scherp, maar raak gezegd!

Veel sympathie voor christelijke organisaties vindt men in dit boek niet. Het is nl. niet naar het patroon van Christus, dat christenen machtsorganisaties vormen volgens ds. v. d. B.

De vraag is nu maar: Hoe komen we van kerkorganisatie en kerkverband af en vormen we vrije kerken? Het antwoord is verbluffend simpel: "Wie geen slachtoffer van de organisatie wil worden, moet niet meer met haar praten, zich niet meer tegen haar verdedigen, geen aandacht meer aan haar schenken, zijn eigen gang gaan in christelijke vrijheid. Als dat massaal gebeurt, verliest een organisatie haar kracht. Ze valt om als een paal die door de witte mieren is aangevreten." (p. 84) Mogen wij nu misschen bescheiden vragen, waar het Nieuwe Testament, waarvan de schrijver het alleen wil hebben, ons onderwijst in dit soort stille revolutie, waarin op de achtergrond de stem van Kaïn doorklinkt: — Ben ik mijns broeders hoeder?

In een bijlage noemt de schrijver zijn voornaamste bezwaren tegen de Dordtse kerkenorde, en dat zijn er nogal wat. Hierbij schiet hij soms naast de roos, en slaat hij soms spijkers met koppen.

Vrije kerken, alleen gebonden aan het Woord van God, dat is het ideaal van de schrijver. Nu, we moeten zeggen, dat is ook ons ideaal, en als ons kennen niet ten dele was, en de zonde niet in ieders hart zat, zouden we het zeker met zulke vrije kerken zonder K.O. aandurven. In de huidge stand van zaken echter, totdat de Heer weerkomt, zullen we het zonder regels en ordeningen niet kunnen stellen. In zekere zin pleit Ds. van de Berg voor de chaos, als hij pleit voor vrije kerken zonder de zonde en de arglist van ons hart voldoende te verdisconteren.

Hij wil met de regels voor het kerkelijk leven niet verder gaan dan Christus in het Nieuwe Testament ons heeft geleerd. Maar daarbij vergeet hij, dat Christus ons niet alles heeft meegedeeld, doch ons Zijn Geest gegeven, Die de Kerk in alle waarheid zou leiden en verder leiden. Het werk van de Geest in de historie van de Kerk komt in dit boek niet erg uit de verf.

In zijn rechtgeaarde toorn tegen bisschoppelijke theologische professoren en autoritaire pastoren verliest de auteur enigszins het zicht op de verscheidenheid van de ambten, zoals die o.a. in Ef. 4 beschreven worden.

Zo is er wel meer aan te merken op dit geschrift.

Wie echter de achtergrond van de schrijver kent, kan dit boekje echter niet anders lezen dan met sympathie. Het is warm en hartstochtelijk geschreven door iemand, die de ellende van de organisatiemacht in de kerk heeft gezien en de narigheid heeft gesmaakt van een kerkverband waarin de K.O. gehanteerd werd als een zweep om ieder, die niet meedeed met het "Koekoek-eenzang" dat in "hogere" regionen werd voorgezongen, in het gareel te slaan.

We hebben het lezen van dit boekje ondergaan als een verkwikkend bad, en het heimwee naar de vrije Kerk die op komst is, is er door verstertkt.

Mochten er onder de geachte lezers zijn, die verrukt weglopen met allerlei synodale uitspraken en regels, en die de strakke — en veelszins onvolledige en door de tijd achterhaalde — Kerkenorde, herzien of niet herzien, als een 67ste bijbelboek vereren, dan willen we aan zulke formalisten de lezing van dit boek hartelijk aanbevelen als een heilzaam tegengif.

Ook de meer "rekkelijken" onder ons kunnen van de lezing van dit boekske profiteren. Voor hen is het niet alleen tot lering, maar cok tot vermaak.

A. De Jager.

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Gezellige Hollandse
TAFELKLEDEN
IMPORTEUR:
JANKOK LTD.
P.O. BOX 252 — WILLOWDALE, ONT.

WORLD OF YOUNG WRITERS

essays - short stories - drama - poetry - journalism

Editor: COR W. BARENDRECHT

". . . the poet uses language as an artist's raw material. Consequently his words have potential effect at every level — not only intentional or logical levels. Poetry is the WHOLE-HEARTED use of language, then. Let the Christian plunge in if he is given potentialities in reading and writing — and so discover."

— Margaret Avison

Input, Output, and Feedback

"You are running a one-man college," someone remarked to me recently. Although I could have taken this remark as flattering, nevertheless I thought it to be untrue. No man can run a one-man show, no matter what he does. The reason for this impossibility is that God has placed man in a social context. For whatever a man does, he is dependent on someone else, who in turn is dependent on another, and so on.

The World of Young Writers is not a one-man show. It is the output of many minds, many selfless hearts, and many helpful hands. The input of this venture of creative writing ranges from the idea in the mind of someone, the struggle for words to give expression to that idea, to the hand of the mail carrier who delivers the finished press. In between these two ends of the input are the desk of the writer, possibly the helping teacher, the finished manuscript in an envelope to the publisher, the desk of the editor, the layout man, and the worktable of the employee who addresses the papers. There is also the typesetting machine and the printing press, the cutting machine, and the delivery man. There's a world of work and people involved in creating the finished product that comes to the eyes of the reader.

When the reader looks at the finished product, he is seeing the output of a long process of hard work, performed by many minds and hands. It is with the output that he may be pleased or displeased, educated or irritated, entertained or bored.

The reaction of the reader, whether that be positive or negative, is feedback. The remark at the beginning of this writing is feedback. Feedback is necessary for any process to continue to exist. Positive feedback is like the interest of capital invested in a bank; it becomes a part of the principal and helps to produce more interest. Negative feedback helps to offset the positive feedback. It helps to keep us on our toes, acting as some kind of control on investing too much value in that which keeps producing positive returns.

Feedback is necessary for Young Writers. Unfortunately much good thinking and criticism never reaches this World. The person who reads and tells his wife or his girlfriend what he thinks about the output, is not putting his contribution to work for the benefit of the producers. Although his opinion and suggestions may be valuable to the process of input, it never gets there; it evaporates like the warm air coming out of a chimney, because it is not channelled back into the system where it could be of use. In effect, much valuable material goes to waste instead of becoming feedback.

If you are a reader who has thought of writing us in support of what this venture is or intends to be, or disapproval thereof, why not turn your "hold-back" into feedback by writing us your opinion, pro or con? Both are valuable feedback which can be used as input and may help us to insure a better output.

PERSONAL ESSAY

GOD'S CREATION

The sky was an endless sea of blue, except where a splash of colour from tall trees interrupted the view. I wandered along and was startled into reality by the birds who fluttered away fearfully at my approach. Right there I decided I would keep my eyes and ears alert and see what I could, in the woods on a Saturday afternoon in October.

I first noticed the birds. Dozens of sparrows and crows and others I couldn't identify chirped gaily in a wacky chorus. Or so it seemed at first. As I listened more closely it sounded rather harmonious.

I tramped farther and the racous call of a crow attracted my attention. I tried to locate it among the leafy boughs of trees ahead of me. Suddenly a large stork alighted on the top limb of a lone, barkless tree. Before I could recover from my surprise, it flew away again, its long spindly legs streaming behind. It looked so ludicrous and unproportionated that I almost laughed aloud. Instantly I sobered though, as I thought what a miracle it was, such a large bird was still around.

At first the silence was oppressing. I felt like an intruder; a trespasser. I walked cautiously and lightly. Something slithered through the reeds by my feet. I guess I wasn't alert as I thought for my heart skipped a beat when I saw the snake. After regaining my lost composure, I went on, dead leaves crackling at every step.

Moss and mushroom-like fungus covered the bark of trees. I remember thinking about the truth of the old adage "moss grows heaviest on the north side" because I couldn't tell any difference.

Reaching a bend in a rather dry creek, I stumbled upon thousands of insects feeding on the ground. At my clumsy approach, swarms buzzed and leaped furiously. I made my escape by cutting through a grove of goldenrods as tall as myself.

Now I realized it wasn't as quiet as I had thought. The woods were teeming with life and noise. The crickets' ceaseless chirping came from all directions. Thinking about this new discovery, I nearly ran into a finely spun web across the path. It had two single strands, but the sun glinting down on them made them very beautiful. I searched for their tenant, but a spider was nowhere in sight. Rather disappointed at the futility of my guest, I tramped on.

Abruptly it dawned on me that the sky was no longer to be seen. A huge tree on the bank of the creek, that had seven trunks coming from one, had made a bower above, so that the sky would not penetrate. Later, farther on, I found a tree that had eight trunks grown from one single one.

Unfortunately I crossed the path of another swarm of flying insects. I ducked under a low-lying branch and up a hill. The wind blew gustily on my face and I felt like I had conquered the world. Then I laughed away this ridiculous thought, but still did not dare to giggle aloud. The ocean-roar of trees faded away into nothingness only to come back with a louder force.

Half-tripping, half-running, I went down the hill to the creek again. Lifeless leaves swayed drunkenly on dying stem. Spiky purple flowers with yellow hearts, nestled between fallen leaves. All around were ever-changing shadows.

I was privileged to see several hawks, soaring high above our wars and problems. I watched them disappear out of sight and wondered what it would be like not to have trouble nagging endlessly, but common sense reminded me that even "the birds of prey" have their worries.

By now the creek had widened and deepened. Only a few places were even slightly dry. As I crossed, sucking mud oozed around my boots. I could easily imagine the chilling, numb terror of an animal bogged down.

Pushing my way through the willow bushes on the bank, I marvelled at how forbidding they were. Gloomy and crushing they seemed evil and cold. Exhausted from my efforts, I almost stepped on a snake and its baby. The small one was under and over and wrapped around its mother and both were perfectly still. Not even a muscle twitched as I dropped a twig beside them. They blended so well into the background that they were nearly invisible.

It would be impossible to mention all the things I saw, heard or all the impressions that struck me: long weeds waving in the sunshine and the breeze fresh on my face or shadows shifting on rippling water and dozens of little things so often taken for granted. It is a wonderful creation and I thank God I'm alive to enjoy it.

— Cathy Boer,
Grade 9.

I AM THE CHILD

by Mamie Cole

I am the child.
All the World waits for my coming.
All the earth watches with interest to see what I shall become.
Civilization hangs in the balance,
For what I am, the world of tomorrow will be.

I am the child.
I have come into your world, about which I know nothing.
Why I came I know not;
How I came I know not.
I am curious; I am interested.

I am the child.
You hold in your hand my destiny.
You determine largely whether I shall succeed or fail.
Give me, I pray you, those things that make for happiness.
Train me, I beg you, that I may be a blessing to the world.

Preparing the Manuscript

In preparing the manuscripts for this column, please observe these rules.

1. Type (if possible), or write legibly.
2. Double space (except poetry).
3. Use only one side of the paper.
4. Number the pages.

All entries are to be accompanied by a cover sheet, (not a piece of scratch paper) stating:

a. Full name of the Writer.

b. Indicate if for personal reasons you want only your initials used in print.

c. Address (complete, please)

d. School grade, level, or profession.

Send all works to "World of Young Writers", Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton 22, Ont., Canada.

Religion in Review

(Continued from page 1)

for church and synagogue property was accepted by the Supreme Court.

The doomsday clock of the Bulletin of the Atomic Scientists, whose hands had stood at seven minutes until "doomsday", were moved back when the U.S. Senate ratified the nuclear nonproliferation treaty. The clock now shows 10 minutes to go.

DENOMINATIONS

U.S. Churches owned $102 billion worth of real estate, but a United Presbyterian education specialist predicted in 1969 that the organizational structure of the churches aren't going to make it to the end of the century. However, long-range prospects for Judeo-Christianity are good, he allowed.

In the current slough, major Protestant denominations and the National Council of Churches suffered major funds cutbacks and liberal theologians admitted the need of something beyond social justice. "When you come right down to where the rubber meets the road, the evangelical who loves Jesus is the only one who will stick in the inner-city turbulence," a ghetto minister flatly declared.

Jargon — a sort of insiders' language — was seen to be flourishing among ministers, theologians and laymen attempting to speak out to the world. A Pennsylvania representative offered a bill that would provide collective bargaining for workers in churches and charitable organizations and a new welfare plan offered by President Nixon was seen as creating an opportunity for churches once again to care for the needy.

The United Missionary Church and the Missionary Church Association merged to form The Missionary Church. The General Synod of the Reformed Church in America adopted a "Plan for Understanding" which could result in the eventual dissolution of the historic church. Canadian Presbyterians recorded a membership drop and the Regular Baptist Association quit the International Council of Christian Churches led by fundamentalist Carl McIntire.

Although applicants to some seminaries have increased it was the general feeling in 1969 that for most students the church was the last place they wanted to carry out their ministries.

ECUMENICITY

The appointment of a Southern Baptist theologian by Roman Catholics to teach in Rome indicates the giant leaps ecumenicity made in 1969. The year also found nuns teaching in a Cincinnati Episcopal Sunday School, British pastors swapping pulpits, the half-century-old Associated Church Press conducting a joint convention with the Catholic Press Association, and a Presbyterian-related university and two Catholic colleges in Iowa moving closer toward formal merger.

At year's end the Catholic Biblical Association was co-sponsor of National Bible Week with the American Bible Society. Six top U.S. Protestant leaders were welcomed as "my dear brothers in Christ" by Pope Paul VI in the Vatican. And Roman Catholics joined the executive staff of the National Council of Churches.

The president of the American Jewish Congress predicted a new and historic era of understanding and cooperation between Jews and Christians too as old boundaries fell and communication lines were established.

The bitterest ecumenical disappointment in Britain came with the voting down of the anticipated Anglican-Methodist merger. Evangelicals had opposed it, however, because of the proposed "Service of Reconciliation."

About the time Catholics and Protestants began fighting over civil liberties in Northern Ireland Cardinal Cushing in Boston granted his official approval to Today's English Version of the New Testament published by the American Bible Society. And in Latin America evangelicals praised Catholic renewal and called on their brothers to show "understanding and Christian brotherhood" towards the Catholic Church.

EDUCATION

The thrust of religion was felt in the classroom. Here and there local school boards defied the U.S. Supreme Court decree banning Bible reading and prayer in school but the court usually ignored them. A congressman inserted a child's prayer in the Congressional Record each day so school officials in his Indiana district could read it legally on the premises; a New Jersey group arranged for public school prayer before classes officially began. Other groups carried out the letter of the law, evidenced in a New Hampshire suit challenging the right of Gideons to place Bibles in public schools.

Americans United for the Separation of Church and State found itself advocating Federal aid to schools in impacted areas when parochial schools closed or cut back their quota. More and more private and parochial schools were closed in 1969. Catholic elementary and secondary schools shifted 60,000 students on the public system in a move that would cost U.S. taxpayers an estimated $32,000,000.

In keeping with the drift toward secularization Columbia University, believing that "a university should not offer official sponsorship or funding for denominational activities," dissolved its 112-year-old chaplaincy post.

The hottest school issue of the year revolved around sex education in elementary schools prepared by SIECUS (Sex Information and Education Council to the United States). Irate parents rose up in strength to oppose literal drawings and words designed to portray the reproductive process of humans for youngsters in grade school.

MISSIONS

The long arm of missions reached farther and farther around the globe, making an historic first encounter with savage Mayoruna Indians of Peru . . . progressing downriver to contact a new group of Ecuador's vicious Auca Indians . . . raining the message from the skies through radio . . . and scattering the gospel seed in a blizzard of literature.

At least a dozen missionaries were slain by the people they came to bless. In other countries scores were driven out. Ten were deported by the National Parliament of India; an Episcopalian couple in Guyana were withdrawn from a hostile environment; the revival in Indonesia moved quietly ahead and in many wholesome strategy moves all over the globe national Christians replaced missionaries in leadership posts.

EVANGELISM

A poll of evangelical editors voted as the top 1969 news story the late-summer U.S. Congress on Evangelism at Minneapolis. The six-day congress gave evangelicalism a new birth of freedom and unity in America as nearly 5,000 delegates from 95 denominations in 50 states gathered for the effort which grew out of the 1966 World Congress on Evangelism in Berlin.

Four major Billy Graham crusades were staged in New Zealand, Australia, New York City and Southern California at Anaheim. Myron Augsburger introduced the new TV evangelism series "Breakthrough"; John Haggai opened Evangelism International's new training center at Arosa, Switzerland following his large-scale meetings in Indonesia.

1969 found the long-planned-for "Crusade of the Americas" involving 24 million Baptists in 32 countries of North, Central and South America, half over. Evangelists like Leighton Ford, Bob Harrison, Luis Palau, Leonard Ravenhill, "Hermano Pablo", Barry Moore, and thousands more got out the Word for vast audiences.

Evangelism congresses were staged in Spain, the Philippines, Colombia, and Congo while the Baptist World Alliance met in Austria to work out a plan for global evangelization to be carried out by churches of its affiliation by 1974.

And on the tiny island of Malta the first series of sanctioned evangelistic crusades produced screaming headlines, the subject of justification by faith without works being hotly debated in the press.

NOTABLES

The shuffle of men and positions created interesting pattern in 1969 — Dr. Edward L. R. Elson to the U.S. Senate chaplaincy, James Boice to radio's Bible Study Hour, David A. Hubbard to the "Old Fashioned Revival Hour" (now "The Joyful Sound"), W. Stanley Mooneyham to World Vision as president, Sherwood E. Wirt as president of the Evangelical Press Association . . . .

Death in 1969 took such stalwarts as Abraham Vereide, founder of International Christian Leadership . . . R. G. LeTourneau, internationally known manufacturer and evangelist . . . Mrs. Elizabeth Strachan, wife of the late missionary statesman Kenneth Strachan . . . Harold B. Street, former executive secretary of Evangelical Literature Overseas . . . Quaker columnist Drew Pearson . . . Senator Everett M. Dirksen, fighter for renewal of prayer in public schools . . . controversial clergyman James A. Pike . . . and Clarence L. Jordan, founder of an interracial cooperative farm in Georgia.

The year ended with a scramble to find ways of taking the boredom out of Sunday worship, with emergency steps to end hunger, with action to banish pollution of the environment and with less attention to the verbiage of ecumenism and more casual action. The top executive of the National Council of Churches, in a surprise move, proposed at year's end that the embattled NCC be scrapped in favor of a new "general ecumenical council" embracing all major religious bodies in the United States.

The scientific accomplishments of 1969 were indeed the triumphs of the squares, but so were the ugly, brutal wars in Southeast Asia, in the Middle East, in Northern Ireland, and increasingly among tribes of Africa.

1969 — what a year! The swell and swale of religious thought and action pushed and tugged at the people living on the blue-brown wispy agate marble spinning beautifully in an inky black universe. Yet another year the Lord delayed His coming but 1970 gives the opportunity once again to sound the glories forth, earnestly contending for the faith which was once delivered unto the saints.

Four things come not back:
The spoken word, the sped
Arrow, the past life and
Neglected opportunity.

A. H. ERB: Take the "miser" out of "miserable" and all that remains is "able".

MAN- DEAD OR ALIVE

by ANNITA HEIDINGA

Monday, November 17, 10:30 p.m. I flicked the T.V. knob and sat back, watching the picture circle into fullness. The music throbbed strangely as the cameras zoomed in on a haphazard display of rough concrete columns. From the centre of the picture tube, a well-groomed announcer spoke his customary "Good evening." He confirmed my selection of channel. This was indeed, "Man Alive.'

Was it possible, the announcer queried, that, in this free Canada of ours, a man could be fired from his job for the sake of his conscience?

A brief, "factual" history followed. He recounted the story of three man who had been dismissed by Butler Manufacturing Company (Canada) Ltd. because they had steadfastly refused to pledge support to the United Steelworkers of America.

The principal characters of that drama, Peter Selles, Henry Togeretz, and Hank Buist, were introduced. Hank Buist, informal spokesman for the group, answered ensuing questions.

Q. What are your objections to the Steelworkers Union?

A. Well I believe the Steelworkers is man-centered and I cannot, in good conscience, join these people or pay tribute to these people . . .

Q. When you say "man-centered," do you feel that the Christian Labour Association of Canada is not "man-centered"?

A. Definitely not. It is Christ-centered!

Q. Do you think it's fair to accept the benefits the union gets for you, without helping to pay for them?

Peter Selles answered this time: "Well, we never did ask the union to come into the plant . . . . I was there six years before the union got in. If the union was in the plant I would never have applied for a job."

Then the interviewer centered out Henry Togeretz, who, up to this point, had been singularly quiet. Perhaps the interviewer was thinking of three good jobs which three men had forfeited as a matter of principle, when he asked Henry if it was "worth" it.

True, Mr. Togeretz hesitated a little, searching for the correct words, as had the other two on occasion, but the message which he delivered, issued forth — calmly and clearly. Formulated in English (a second language to the men), the underlying truth was nevertheless communicated in a language which is international; the language of faith and conviction: "We have that comfort that if we live in obedience to our Lord, that we know also that He will supply our daily food."

There was a pause and then Henry Togeretz went on: "That is always secondary to us. Always primary should be and always is that we have to serve Him first."

> Actually, this was not a difficult choice to make at all. We never had a choice. I couldn't! It was either denying my Lord and Saviour or to pay union dues and become a member of that union. I cannot pay for an organization in which I don't believe, said Peter Selles.
>
> . . . There is no choice. It's either give up your principles — and, I think, if you give up your principles, well, life is not worth living! agreed Hank Buist.

The man explained their faith in simple terms for all to see.

Even the interviewer seemed impressed. He noted that it was undeniably evident that deep personal conviction had motivated the employees to take their stand. Then, tactfully, he added that whether or not we agreed with these convictions was our business.

A swift change of pace occurred with the introduction of Murray Cotterill, Public Relations Director for the USWA. In answer to a query by the producer, as to what harm could be done if the three men were to pay dues to charity, Mr. Cotterill reacted: "Financially? Very little. But — uh, what it would mean, of course, is that every charitable organization . . . (would say) 'Let's go after it!'."

> "They are unwilling to help their fellow man, in the plant, in the way their fellow man needs help . . . .
>
> And this is the essential bigotry and foolishness of this position!"

CLAC, The Guide and Gerald Vandezande were introduced in quick succession. Speaking of CLAC's promotion of the principle of multi-union bargaining, the producer said: "CLAC, as it's called, opposes a fundamental principle of unionism on this continent; that only one union should be permitted to represent a particular group of workers."

Vandezande answered:

> Well, the fundamental objection to the Steelworkers is that it really does not try to give a Christian, Biblically-directed view of man, of society, of work, of labour-management relations. On the contrary, it operates on the basis of a materialistic, socialist-oriented view of society, and is very much influenced by collectivism.
>
> And what the Steelworkers are advocating is, they say, "Leave Christianity out of it. Leave God the Creator of the Universe out of it. Leave Christ out of it." And I say, "That is just as much a religion as our position." And I say, "In a free country, such as ours, we should be entitled to represent those who want to be represented by a Christian trade union movement. And the Steelworkers, or any other organization, has no right to say to these workers, 'You cannot be represented by these (christian) unions. You must be represented by us'."

Vandezande lamented the USWA's policy:

> The trouble is, that trade unions today, begin to think like the big corporations! Everything is ironed out in terms of dollars and cents.
>
> Never mind the general well-being of the workers! Never mind whether or not he enjoys his work; whether he really has a voice in the decision-making process within the enterprise; whether he is respected as a human being; whether he is treated with respect and dignity. Those issues the Steelworkers are not concerned about. All they're interested in is "Feed them more dollars. Hopefully, they will be satisfied." And in that way, they're no better than General Motors or Chrysler or Stelco.

Then followed a series of short statements cut rather skillfully from the larger context of several hours' taping. Murray Cotterill began by fostering the illusion that CLAC was trying to establish "bigoted unionism" similar to that which supposedly exists in Europe where, he claimed, unions are not unions but fraternal church-affiliated societies.

Gerald Vandezande maintained that the USWA has "no mercy," that they would go to any length to make sure that the exclusive bargaining rights theory, the closed shop policy and their own position as the union establishment remains unshaken.

Cotterill was angry:

> I don't believe that they have the right to endanger the effectiveness of their fellow workers' organization because of their own personal conscience . . . .

A more significant comment came from Professor Harry Arthurs, civil libertarian presently at York University; a soft-spoken, young scholar who had acted in the capacity of chairman at the arbitration hearing. Professor Arthurs impressed me with his sympathetic understanding of the issue when he said:

> It seems to me that one has to strike a balance between these two perfectly legitimate and competing interests. It does seem to me that it's possible to do that. After all, we take, say, the draft, conscription. We excuse conscientious objectors from service in the army. It seems to me, likewise, we can make some provision for them in this situation.

In answer to this question, "What provision can you make?", Professor Arthurs presented to following solution:

> Well, I suppose it certainly would be possible by legislation to excuse conscientious objectors from paying dues to the union. However, in order to avoid their obtaining any benefit from doing it — in effect, saving the amount of dues paid by everyone else — probably some arrangement should be made that that sum is paid to a charity or to some other worthwhile cause. That certainly is the arrangement in Saskatchewan at present. It seems to me to strike a fair balance between the two interests.

Too quickly, the program ended. The announcer left us with questions — questions concerning the motivation of modern-day unions. "Should a labour union be exclusively concerned with financial justice for all?" "Is it enough to be purely man-centered?"

These are questions which we Christians must answer. However, we have God's Word in all its full, directing glory! We have the promise in the Goodnews that God can wash hearts which are black and make them whiter than snow!

The work is cut out for us. The mandate is crystal-clear. As newborn image-bearers of Jehovah, our task is to get out into the world.

We had better testify to the all-encompassing Law of our God, Law which must be obeyed in all of life — in education, in politics, at home, and on the job. For all of us, this means testing the spirits of our modern age. For all of us, this means witnessing, just as those three men and others before them have witnessed, to the redeeming, re-forming power of the Lord. One thing you can do is write — to your area politicians, to Ontario Labour Minister Dalton Bales, to the producers of the program "Man Alive," to the newspaper editors, to Prime Minister Trudeau, if necessary! Tell the world what you believe. N.B. The CJL Foundation would like to have copies of your letters. Please send them to P.O. Box 151, Rexdale, Ontario.

SIR WALTER MOBERLY (the place of the Bible in the curriculum): It is a fallacy to suppose that by omitting a subject you teach nothing about it. On the contrary, you teach that it is to be omitted.

•

ERNEST SOUTHCOTT: The holiest moment of the church service is the moment when God's people — strengthened by preaching and sacrament — go out of the church door into the world to be the Church. We don't go to church; we are the Church.

•

SAMUEL MOFFETT: The Christian church belongs to God and not to man; the church cannot become a tool of any social order.

PAUL TOURNIER: Faith is not shelter against difficulties, but belief in the face of all contradictions.

THE WORLD AROUND US

Cambodia's fight for survival

Cambodia, because of its geographical location, has had great difficulties maintaining itself as an independent country. Wedged between Thailand and Vietnam she had, in the last century, always to consider the desires of these two neighbours. In the first half of the nineteenth century the two neighbours were played off against each other and Cambodia managed to preserve a precarious independence. In 1863 the French moved into Indo-China and before long Cambodia, in addition to Laos and Vietnam, was sealed off from international relations. The French controlled the policies until the mid 1950s when Cambodia once again emerged as an independent state.

She found that Thailand and South Vietnam were now firmly in the United States' camp. But rather than follow the same path, Cambodia tried to maintain her independence by means of neutrality. Foreign assistance was accepted, but it was to be 'unconditional' aid with no strings attached. In 1965 diplomatic relations with the United States were broken because it was felt that the American influence, through the aid that was provided, was becoming too strong. The declarations of support from other nations, Communist China, France, which had been sought since the early 1960s, did not fully counteract the U.S. influence, so Cambodia decided to try it alone.

It is admirable to see a country attempt to make its way in our present, complicated world without binding itself to one power-bloc or another. But the Cambodian chief of state, Prince Norodom Sihanouk, found the going very difficult. He has held the reigns of power in one way or another for 28 years now, but as yet he has not hit upon the magic solution to keep his country independent without leaning on some stronger powers. Recently he re-opened diplomatic relations with the United States again; he also acknowledges the fact that there are some 40,000 Viet Cong and North Vietnamese soldiers in the Eastern part of his country. And he is afraid that these troops may not leave once the Americans pull out of Vietnam, in which case he could well have a local war on his hands.

Cambodia is not a rich country; the per capita income of the seven million inhabitants is estimated at $130 per year. But the income is more evenly divided throughout the population than is the case in either Thailand or South Vietnam. Most of the people live in rural areas, only 12 per cent inhabiting towns with populations larger than 10,000. Phnom Penh, the capital, contains 10 per cent of Cambodia's population. The country depends on agriculture to a great extent because there are few minerals found and consequently industry is very slight. Unfortunately, the soil is poor, and for historical reasons the majority of the people live in that part of the country where the soil is poorer than in other areas.

Over two million Cambodians between the ages of 15 and 60 — the equivalent of two-thirds of the country's active population — are engaged in rice farming, and produce an annual harvest of slightly more than 2 million metric tons. Of this total, some 300,000 tons are exported; rice constitutes Cambodia's steadiest export and her most reliable source of foreign exchange. Yet, the rice yields are low — less than one metric ton per hectare. Fertilizers are not widely used, and the acreage under rice is only expanding at the same rate as Cambodia's population, so the size of the exportable surplus is static. Since the country has to import virtually all its manufactured goods — especially cloth — despite recent steps to develop an industrial sector, the country has a chronic balance of payment deficit. Before Sihanouk decided to terminate relations with the United States, foreign aid from America covered this deficit, but once the aid stopped, Cambodia had to find other means.

A number of attempts were made to alleviate the money shortage. Schemes to increase the number of tourists and to create a free trade zone at the port of Sihanoukville helped a little, but not enough. In September of this year a more significant step was taken when the riel was devalued 12.5 per cent. This gave the riel more convertability and brought it more in line with the currency of member states of the International Monetary Fund.

Even so, Sihanouk felt it would be better to renew the old relationship with the United States, providing that this does not mean that American military influence will begin the penetrate the country. Sihanouk's overall strategy remains the same as he described it in late 1967: "The objective we have set ourselves is that of remaining safe and sound for as long as possible, and of retarding the onset of the catastrophe with which we are threatened for as long as it is possible to do so."

As is clear from his statement, Sihanouk is not too enthusiastic about the future of South East Asia. This pessimism has been part of the man for many years, yet it does not prevent him from actively seeking a solution for his country. There is no multiparty system of government because he feels Cambodia is 'not ready'. The political institutions, such as the national political organization, the Sangkum Reastr Niym (People's Socialist Community) are largely his own making and are held together by his charisma. Sihanouk continually emphasizes that the inherent conservatives of the Cambodians will not allow "foreign" ideologies to take root in the country. And so far there is little indication that they have, but this could change.

The massive educational efforts that the government has undertaken is beginning to bear fruit. There are now about 20,000 young Cambodians enrolled in universities and technical schools. But there is little hope that the majority of these young people will be able to find meaningful and rewarding jobs when they graduate. If a large number of educated young people begin to return to their villages, and find that they cannot use their talents there, they may begin to agitate for more reforms. Thus, "foreign" ideas could then find a fertile soil — even in conservative Cambodia.

In foreign affairs Sihanouk has tried to cover all his bets. Relations with China are friendly, although distant; the N.L.F. has been recognized as the official government of South Vietnam, and the 40,000 or so troops are allowed to move freely across the border between Cambodia and South Vietnam. Relations with the United States have been resumed, but those with West Germany have been broken and instead East Germany has received diplomatic recognition. All this has worked well for the Cambodian government mainly because no one has been all that interested in the country. The Americans accepted, four years ago, that Cambodia did not want them, and now are very cautious and conciliatory in order not to be sent home again. But the main difficulty may well come from within the country, and here there is little that can be done except to try and make the country self-sufficient. This will be a greater problem for Sihanouk and his advisers than all the wheeling and dealing with foreign powers.

J. J. Bout.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Disgrace
6. Marsh
9. Sounded, as a horn
10. Land measure
12. —— Columbo
13. Sea mammal
14. Exclamation
15. Skillful
17. Twice: prefix
18. Points
21. Fencing sword
23. Wading birds
24. Arctic explorer
25. —— of rest
26. Lose health
27. Nourish
29. Most independent
32. Blunders
33. Kind of leather
34. Musical note
35. London trolley
37. Element (abbr.)
38. —— tube
40. Skin
42. Tinter
43. Discovers
45. French pronoun
46. Helmet

DOWN
1. Flume
2. Owns
3. Ovid's "—— Amatoria"
4. State (abbr.)
5. Man's nickname
6. Sources of energy
7. Fall month (abbr.)
8. Diving birds
9. Bold
11. American Indians
13. From
15. Refuse
16. Large worm
19. Command
20. Open cars
22. —— apart
26. Herb
27. Noisome
28. Demeter epithet
29. Friar's title
30. "—— Night"
31. Appendages
36. Railroad (abbr.)
39. Born
40. Card game
41. Before
43. —— Plata
44. Judah's son

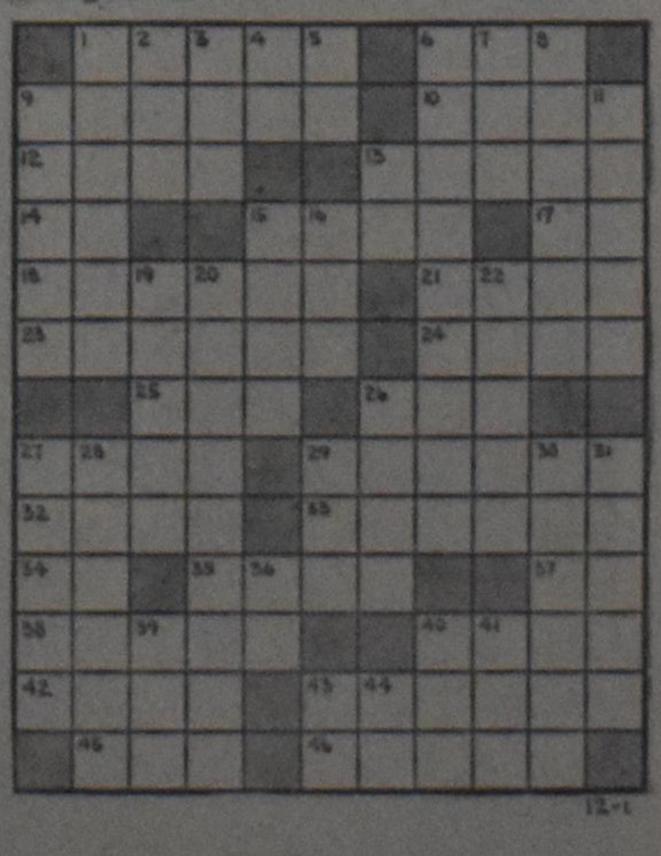

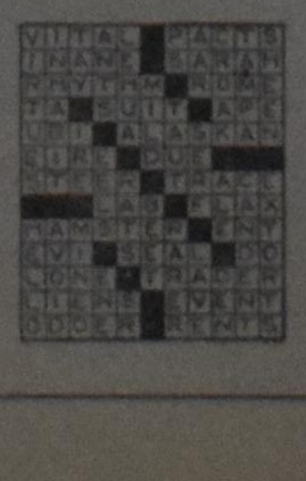

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

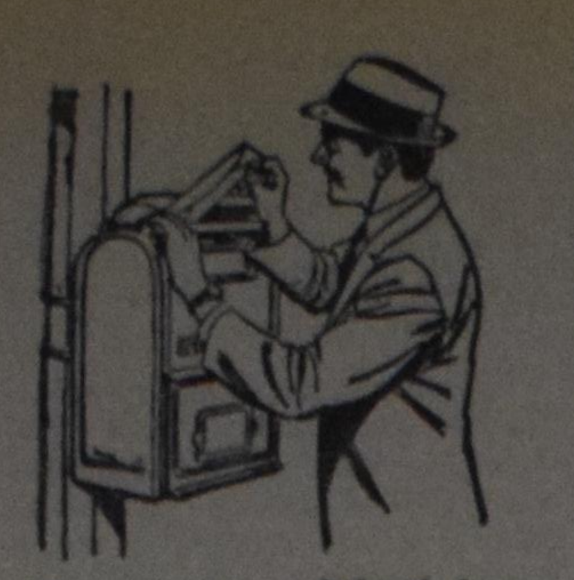

From the Mail box

•

The Second Worship-Service

The topic of the second Sunday service is raising some dust lately. And perhaps that is good. Dust-laden traditions sometimes need to be shaken up. As long as the result is beneficial. I wonder, however, whether we will achieve this goal along the lines which are being suggested by some. We hear that the second service is "sickening and sagging," and "alarming," but meanwhile we are diagnosing and treating symptoms rather than the real disease, it seems to me. All kinds of tinkering with the format of the worship service will not really change things. New forms will presently be discarded again in favor of still newer ones. They don't satisfy. But where the people of God really come to worship Him in the spirit of Psalm 29, 95 and 96, *there* the basic problem is solved — for that basic problem lies right in the *heart*. When all is well there, these other lesser things recede into the background.

In days gone by there used to be "voorzangers" and 'voorlezers" etc. in the services, but this practice was later discarded. Apparently that wasn't satisfactory either. Mr. Diemer now wishes to return to this practice, and in theory it sounds nice, but in practice I see all kinds of obstacles. The only consideration of merit I find in Mr. Diemer's article is his suggestion for a discussion of the sermon after the service.

It is constantly being suggested that the Young People are the ones who are critical of present forms of worship and who are clamouring for "renewal." I don't believe this is true, except perhaps among a few of the more sophisticated — those with a smattering of education. But their real motivation soon comes to the fore when they are asked to take part in some *real* "action" and "involvement" for the sake of Christ's kingdom. Then they are nowhere to be found! There is lots of opportunity for action and all kinds of work to do for Christ's kingdom, but alas, the laborers are few. Where are all these people seeking "involvement" then? No, by and large the demand for newer forms of worship does not come from the common people nor from the faithful, committed young people. They are making the most of present opportunities.

One more thing: Let's learn a lesson from some other churches around us. Many of them have done exactly what some among us are advocating: Experimenting with all kinds of rigmarole in the worship services and all kinds of man-centered and problem-centered sermons. The result: They have lost the young people and are *not* getting them back to church in this way. A word to the wise is sufficient.

(Rev.) J. Tuininga

SUPPORT
YOUR CHURCH
IN ACTION!
Christian Reformed
Word Relief Committee
3850 Kalamazoo Ave. S.E.
Grand Rapids, U.S.A.
Mich. 49508

For the Farmers

NEXT FARMVOTE?

Every Ontario farmer remembers last summer's voting campaign for one general farm organization.

I remember very well the last days before the voting date, because of the phone calls I received from farmers from several parts of the province, after they read the article in Calvinist-Contact about the farmvote.

The general farm organization was voted down, and it seems that our farmers are thinking that they don't need a farmorganization anymore, things are all right now!

The Convention of the Federation of Agriculture is just past, and a new president has been chosen, Mr. Gordon Hill, a cash-crop farmer of VARNA in Western Ontario.

Who is Mr. Hill?

A past president of the rival Ontario Farmers Union for two years. He is familiar with marketingboards and farmorganizations and is one of those farm union leaders who quit or were fired from the O.F.U. over the general organization issue.

Mr. Hill was a strong supporter of the unsuccessful general farm organization vote, last summer.

Mr. Hill's first article, as the O.F.A. president, in *Farm and Country*, begins with the words: "The Ontario Federation of Agriculture is entering a most important period. It is now the only provincial general farm organization in Ontario."

If you know that the Ontario Farmers Union is telling us the same story and that their aim is, to be the only farmorganization in Ontario, then we all know that the war is still on. If our Christian Farmers Federation wants a place to stand, it has to fight for it right now, otherwise we will wake up one morning and find that we all have become members of one big union and are paying a lot of money for such a big outfit. It is certainly not sure that we will get another opportunity to vote for it.

The guest speaker at the Convention of the O.F.A. was a well-known nun, Sister Thomas More, who has studied U.S. farmorganizations for many years and speaks about it on both sides of the border.

She is a brilliant speaker, a specialist on farmorganizations.

She always urges the farmers to get together whether they like it or not, however, the farmers should recognize each others differences. In Sister More's words "We all got something to contribute."

You will never get everyone in the same organization, she told us, dumping them in the same melting pot will not work, all the people will never be in one Church ("If God wanted a meltingpot, He'll never swing it." said this Fransiscan Sister.).

She urged farmers to take another look at the farm unity proposal made by the Farmers Union of Alberta and the Alberta Federation of Agriculture. (The farmers Union of Alberta is at present a member of the Federation along with commodity groups and co-operatives, in the same position as we are with the O.F.A. here in Ontario.).

According to the *Farm and Country* reporter, Sister More said about this issue, "It is one of the best I've seen!" What Sister More really said at the Convention is this, 'The Alberta Federation of Agriculture and the Farmers Union over there are on the right track, but the best proposal I have ever seen is the brief of the Christian Farmers Federation represented by Mr. Van Ankum." *

None of the reporters in the farm papers I have seen wrote that Sister More, in her rambling speech, mentioned the Christian Farmers Federation or Mr. Van Ankum, or that she told the Convention that the proposal of the Christian Farmers Federation was the best she had ever seen!

What are our farmers thinking about this?

The Christian Farmers Federation does not have to be small at all, if all our farmers joined we would be big enough to be an effective farmorganization, not to rule, but to influence the farm policy.

Is our labour organization a big one? *It* sure influences the labour situation in Canada. It will never be a leader but still it straightens out many things in a Christian way.

However, if a Christian farmer, a leader in church and school, tells the board of the C.C.F., "you fellows are wasting your time," and if this is the attitude of some of our other church leaders, then it is possible that we are wasting our time.

What is going to happen when we are all pushed in one big so-called neutral union?

Life is short and time is precious. A Christian is not allowed to waste time.

Everyone should join a Christian organization and should be glad that at this moment farmers are free to do so. All our churches and church leaders should support this, if they want to be a living church and a shining light, as the Lord told us to be.

Certainly, we can be a farmer, a successful farmer, without joining a Christian farmers organization, we might even save some money, but let us just read Psalm 73. A psalm of Asaph.

C. Verburg, secretary,
Chr. Farmers Federation,
R.R. 1, Wellandport, Ont.

---

* *The brief mentioned by Sister More was written by Mr. Van Ankum last spring and contained a suggestion for ONE OVERALL farmorganization, uniting all farmgroups.*

This was the opinion of the board of the Christian Farmers Federation.

This brief was published in bulletins and forwarded to the big farmorganizations and the ministers, etc.

I'LL CONTINUE TO LOVE . . .

When I in anger make my pen an arrow,
and shape sharp wounding letters into words,
selecting Christian brothers for my target
and aiming my black and white snap judgment
which like a boomerang returning unto me
is the report card of my love for Thee;

Lord, calm my holy wrath and give me understanding,
and grace to endure the slander and the agony
of having let myself take your exclusive place
balancing other people's words and motives
in a letter scale, adjusted to what I see.

If I should find Your world all rotten
and tend to stress the things of ill report
Lord, give me wisdom and a little vision
to see Your sun of grace shine over good and bad
and teach my tongue the healing language of love
so that your balm may heal the bruises of
my verbal boomerang.

And all the people said, "Amen."

C.B.

HE'S GOT IT MADE: Ron Beshoo takes his amphibious craft, the Aquacat, into stream near his home in Streetsville, Ont. The machine which won him Inventor's Achievement Award for best automotive invention in 1967 in New York, is sold across Canada and the U.S. and in 72 other countries. He designed it nine years ago for an employer to keep track of his workers in a peat moss swamp.

AMOS

You know what Amos said, that farmer dumb,
who neither was a preacher not a preacher's son
yet called by God to go and leave his herd
to bring to priest and church alike His Word:

He said to all who knew about God's grace,
but had not heeded His commands and ways:
"I loath your meetings, feasts and gatherings,
away with all your pious offerings.

My ears are closed to shoutings from your tongues,
and when you start to sing your noisy songs,
I'd wish you shut your mouth. Instead do right,
Let justice roll on like a river's might."

When Amaziah, God's official priest
heard this, he was perturbed to say the least:
"Get out you silly dreamer you, get out.
Which classis made your preaching licence out."

"Go back to where you came from, Amos you,
Earn there your bread, say there your thing, come do!
No longer here you prophesy and preach,
Not we do need your stupid talk and speech."

Then Amos said to Amaziah: 'Friend,
By God, the Lord Jehovah, I was sent.
And now you say to me to speak no words?
and not to prophesy what is the Lord's?"

Therefore the Lord says this: "In public street
you shall your wife see raped; and death shall meet
your daughters and your sons through bloody swords,
all this because you did not live God's words.

They shall divide your land in many ways,
and you, on pagan soil shall end your days.
And Israel surely shall be exiled far."
Thus says the Lord, whose faithless priest you are.

"My people," says the Lord, "will all be killed,
and not again to empty words He'll yield.
Their psalms and hymns shall turn to moaning wails:
He won't be fooled again by phoney tales."

To this now listen you who set the screws
on poor and needy men, until they loose
whatever bit they still possess, but oh
so piously put up a shammy show;

Who scrupulously keep the Sabbath feast,
but do for balanced scales not care the least;
who cheat with prices high and measure short.
The Lord has sworn He won't forget your fraud.

The days are here that God has sent a dearth,
no scarcity of bread and drink on earth,
but famine for the words of God the Lord,
when men shall seek and shall not find the Word.

"For some," so says the Lord, "it won't be long,
and I will bring them where they can't do wrong.
Yes, I will plant them in my own domain
and never shall they be removed again."

E.H.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage en anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

—

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, and great joy we announce the birth of our son and brother

HOWARD - BERT

November 3, 1969.

Bert & Sandra Strobosser,
nee Boer.
Alan.
Sharon.
Yvonne.
Lenore.
Brenda.
Marilyn.
Carol - Joy.

R.R. 1, Jarvis, Ont.

With thankfulness unto the Lord we announce the birth of

VINCENT ELLIOT

Born December 7th, 1969.

Jan and Ymkjen Dijkstra.

A brother to Everett Anthony, Martin Rufus.

833 Jean Plouf,
Boucherville, Que.

We give thanks to Creator God for entrusting to our care another daughter

ANITA GAIL

Born on December 8, 1969.

A sister for Dorothy Joy.
Richard & Tena Poortinga.

147 Glenmorris St.,
Galt, Ontario.

In deep gratitude to our faithful covenant God we announce the birth of our daughter

EVELYN JOY

born December 10, 1969.

Rev. and Mrs. N. VanderKwaak,
Ted, Tim and Anita.

Box 638, Caledonia, Ont.

With thanks to the Lord and great joy we announce the birth of our son and brother

RAYMOND WAYNE

on December 10, 1969.

Mr. and Mrs. John Jager,
Jack, Bernice, Eddy, Margaret, Lester and Debbie.

83 Winchester Cr. S.W.,
Calgary 5, Alberta.

We give thanks to God, the Giver of life, for entrusting us with a healthy son

JEFFERY GLEN

7 lbs., 8 oz.

A brother to Nancy, John, Clairy and Donna Lee.
Mr. and Mrs. Clarence Wagenaar.

Calgary 8, 13 Dec., 1969.
4911 - 30 Ave. S.W.

With thanks to our Lord we gratefully announce the birth of our son

EDWARD YETSE

(in memory of his great grandfather Jetse Veldstra, a war victim).

Clarence and Trix Heida,
Terry, Peter, Anthony.

December 14, 1969.
R.R. 2, Welland, Ont.

Turkey farm with many fine buildings, lovely brick home, 24,000 turkey quota, This is an outstanding farm, may be bought for $10,000 down; owner may take home as downpayment. Coin-operated laundry; owner retiring. Also choice crop farms, appr. $300 per acre including good buildings. Call or write to S. H. Boersma, Real Estate Broker, 643 Murphy, Sarnia, 344-2433.

The Calgary Christian School is accepting applications for a

GRADE 5 TEACHER

commencing in January or the beginning of February. For further information, please contact Mr. G. Vanderveen, Principal, 2839 - 49th Street S.W., Calgary 8, Alberta.

On December 24 we hope to celebrate with our parents

ALBERT MULDER
and
WILLEMPJE MULDER
(nee HUNNESTEIN)

the occasion of their 45th wedding anniversary.

May God bless them together in the years to come, is the wish of their children.

Barneveld, Ned.:
Gysje and Theus Van Dijk.
Alberni, B.C.:
Ali and Bill Pater.
Soesterberg, Ned.:
Jan and Corrie Mulder.
Kingston, Ont.:
Aartje and Fred Hiemstra.
Scarboro, Ont.:
Willy and Jim Jansen.
Streetsville, Ont.:
Tiny and John Ebbers.
Kingston, Ont.:
Coby and Jack Claessen.
Brampton, Ont.:
Sherry and Frank VanderWulp.
Weston, Ont.:
Pat and Garry Kvist.
Kingston, Ont.:
Beverly and Ken Van der Eems (engaged).

and 34 grandchildren.

R.R. # 8,
Kingston, Ont.

The Immanuel Chr. School Society Aylmer Ont. wishes to express its deepest sympathy with one of our teachers, Mr. T. Boonstra and fam., at the passing away of their infant daughter

VONDA.

Acts 2:39, "For to you is the promise, and to your children, and to all that are afar off, even as many as the Lord our God shall call unto him."

Mr. A. Dieleman, Pres.
Mr. J. Kaastra, Secr.

The members of the Pro-Ecclesia Men's Society, Aylmer, Ont., wish to express their sincere sympathy to Mr. & Mrs. T. Boonstra, parents of

VONDA LYNNE,

whom the Lord in His infinite wisdom suddenly called Home, at the age of almost 8 months.

We commend the parents to the Lord whose ways we cannot always understand, but do not question.

Jesus called them unto Him and said, "Suffer little children to come unto me, and forbid them not, for of such is the Kingdom of Heaven." - Luke 18:16

WORK WANTED

Young man is looking for work in flowers, greenhouse or nursery work. Letters under No. 2223, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted girl to rent

ROOM

in an apartment for $7.00 a week. Please call 529-0921 Hamilton, Ont.

Wanted:

A BOARDING HOUSE

in London, Ont., for a young man of 21 years of age. Write to Hans Boks, 510 West 5th St., Hamilton, Ont.

Wij zoeken een

FLINKE VROUW

(gepensioneerd) voor licht huiswerk, enkele uren per dag (inwonend). Wynia's Rusthuis, Bloomfield, Ont. Tel. 393-3312.

BRIGHOUSE BAKERY LTD.
needs an
ALLROUND BAKER

Should be able to make Dutch pastries. Contact Mr. H. Biekham, 655 No. 3 Rd., Richmond, B.C. Tel. 278-1513.

Voor een
FARM of HUIS
in
Hamilton of omgeving
contact
Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

On the Lord's day, December 7, 1969 the Lord took unto Him in Glory

ALBERTA HOEKSTRA,
nee DE BOER,

beloved wife of
Allan Hoekstra.

14 Sinclair Ave.,
St. Thomas, Ont.

R. Wymenga,
R.R. 7, St. Thomas, Ont.
L. Dykxhoorn,
R.R. 1, Springfield, Ont.
H. VanderKloet,
R.R. 1, Kentville, N.S.
E. Wymenga,
R.R. 5, St. Thomas, Ont.
J. Wymenga,
R.R. 6, Blenheim, Ont.

Na een kort doch hevige ziekte heeft God van ons weggenomen, 16 december 1969, mijn onvergetelijke vrouw, onze lieve moeder en grootmoeder

YKTJE A. KAMPHUIS—SMIT,

op de leeftijd van 56 jaar, na een gelukkige echtvereniging van ruim 35 jaar.

Geliefde echtgenote van Jan Kamphuis.

Ps. 27:1 onberijmd.

Niagara Falls, Ont.:
John Kamphuis.
Ann.
Ridgeway, Ont.:
Jantje Gibbons—Kamphuis.
Louis.
Fonthill, Ont.:
Jannie Jansen—Kamphuis.
Max.
Niagara Falls, Ont.:
Dick Kamphuis.
Ann.
Niagara Falls, Ont.:
Ena Kamphuis.
En 9 kleinkinderen.

FARMS FOR SALE

New Listing
225 acre Listwell Loam, 215 acres workable, full price only $56,000. Act fast on this one.

130 acre modern beef setup, must be seen to be appreciated.

100 acre all modern dairy farm as a going concern.

187 acre dairy farm, $100,000.

200 acre dairy farm, close to town.

300 acre beef and dairy farm.

220 acre tobacco farm, 66 acre MBR grows over 2,000 lbs. per acre.

Many more to choose from.

Albert Vanderkooi
at
DANI
Real Estate Limited
4 Charles Street,
INGERSOLL, ONT.
485-0440 or his res. 423-6443.
21 Offices to serve you better.

Lambert Huizingh
Acredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

EMPLOYMENT OPPORTUNITY

Automotive Spraypainter

Experienced man preferred, but will consider application of a person that has limited experience.

Good wages and working conditions are offered to the right man.

Apply: WALINGA BODY & COACH LIMITED,
R.R. # 5, Guelph, Ontario. Tel. 519-824-8520.

CORRECTION

In the Christmas- and New Year's wishes of

STAR BAKERY

in our Christmas issue erroneously BOWMANVILLE was mentioned. This should be

PALMERSTON, ONT.

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

Grondslagen onzer samenleving

Als de heer Farenhorst, editor van Calvinist-Contact, mij zou gevraagd hebben, of als eindredacteur opdracht zou hebben gegeven in kort bestek een globaal overzicht te geven wat er alzo in Nederland tegen eind 1969 aan krachten werkt en woelt, zou ik moeten antwoorden: het is mij niet mogelijk.

Zelfs een opsomming van simpele feiten is niet gemakkelijk, omdat tal van gebeurtenissen en voorvallen na enkele weken overspoeld worden door andere. Hebben al deze evenementen een diepere achtergrond of ook een gezamenlijke noemer?

Men zou kunnen wijzen op een door teleurstelling gedragen pessimisme, op verwarring op bijna elk gebied, niet het minst in 's mensen hoogste gift, het redelijk denken, op een ontluistering van het leven door bandeloosheid op het gebied van genot, sex en wat men zou mogen noemen geestelijke vrijbuiterij.

Maar is het goed het einde van het jaar altijd te laten sterven in somberheid en klacht?

Onmiskenbaar is deze tendens in de meeste jaaroverzichten aanwezig. Niet alleen in de jaren na de tweede wereldoorlog, maar ook vroeger.

In 1911, als de minister van financiën met een glimlach op het gezicht aan de Staten-Generaal kan mededelen, dat hij voor het komende jaar met een sluitende begroting komt, als het economisch leven in Nederland een geleidelijke ontwikkeling vertoont, wijdt prof. mr. P. A. Diepenhorst een gehele kroniek in "Stemmen des Tijds" aan de abnormale duurte. Vergeleken bij vandaag om te lachen.

In een volgend nummer wordt de lof gezongen van een nationale productie door nationale protectie, wat slechts de duurte in de hand kon werken.

Twintig jaar later is het dr. H. Colijn, die de verschijnselen van verwarring in ons volksleven aanwijst en in zijn regeringsprogram een beleid aankondigt "in de eerste plaats gericht op beveiliging van de positief-Christelijke grondslagen onzer samenleving".

De Hoofdredacteur van de Leeuwarder Courant noemde dezer dagen de zestiger jaren, onze tijd dus, een decade van het geweld.

Ik roep hem ter hulp om door een citaat van zijn hand toch, helaas een pikzwart, beeld te geven van wat er in de wereld van vandaag te koop is:

"De duivel is eerst dood en de hel leeg verklaard. De volgende stap was: God is dood en de hemel is leeg. Preken over hel en verdoemenis worden weggelachen als folklore van "zwarte-kousen-gemeenten". De zonde is weg-gepsychologiseerd. De mens is niet zozeer zondaar, maar patient. Theologen hebben duivel en hel ontmythologiseerd. Satan moet wel een duivels plezier in dit ontmythologisering hebben. Zijn macht groeit erdoor."

Scherp als een scheermes, maar volstrekt realistisch.

Ik zou prof. dr. Herman Ridderbos kunnen citeren, die de wortels van de crisis in de Gereformeerde Kerken daar ziet liggen, waar het kenmerkende van de gereformeerde religie, zoals dat in de reformatorische belijdenisgeschriften tot uidrukking komt, niet meer "relevant", althans niet meer kenmerkend geacht wordt voor "wat we in deze tijd zo nodig hebben". Ook dáár "waar het Koninkrijk van God de vernieuwing van alle dingen niet meer uitstijgen boven de greep van onze tijd en onze horizon, maar juist het resultaat willen zijn van onze inspanning."

Dit alles tast het hart van de gereformeerde religie aan. De Synode der Gereformeerde Kerken worstelt met de problemen blijkbaar in een cirkel van hulpeloosheid en besluiteloosheid, bang om voor conservatief te worden aangezien, onwillig anderzijds om naar president Nixon's woord, de zwijgende meerderheid en zelfs de verontrusten af te stoten.

De Synode van de Vrijgemaakte Kerken is zo lang aan het wegzuiveren, totdat er straks nog één gemeente en één professor overblijft.

En de Hervormde Kerk heeft nu een algemene kerkvergadering uitgevonden, om de bouwvallige muren te schragen.

Stap ik over naar het terrein van staatkunde en maatschappij, dan is de toestand niet veel gunstiger. Al lang is er geen beleid meer gericht op beveiliging van de positief-Christelijke grondslagen onzer samenleving. Er wordt trouwens niet om gevraagd.

Meer loon en minder arbeidsuren, meer woningen en recreatie, verzorging van de wieg tot het graf, belangen- en machtsconcentraties op elk gebied, subsidies voor elke vorm van "cultuur" vrijheid van demonstratie en zo nodig revolutie, toelating van zedeloze films, pornografie, erkenning van homophile verenigingen, inrichting van nudisten-kampen enz. vormen slechts een kleine bloemlezing.

Daarbij is de Overheid de grote Sinterklaas. Van een eigen verantwoordelijkheid van de burgers is geen schijn noch schaduw meer over.

Zonder verweer en protest zijn we in een staats-socialistische gemeenschap aangeland.

Als in de Tweede Kamer door een ongeletterde boer of door de nestor Ir. Van Dis tegen deze ontaarding geprotesteerd wordt, heeft de Kamer dol plezier. En voorts: silence, zowel van A.R. als C.H. zijde.

De vakbeweging is bezig zich van haar christelijke grondslag te ontdoen. Hield het C.N.V. het been nog niet stijf, we zouden reeds één vakcentrale gehad hebben onder socialistische leiding, Rooms en Rood in de vakbeweging kunnen zelfs de Eerste Kamer voor hun karretje spannen, maar — en dat is de tegenhanger — verliezen steeds meer hun invloed op de arbeiders.

De heer Kloos, niet onwillig om de volgende minister-president te zijn, heeft voorlopig zijn handen vol aan het fiasco van "Het Vrije Volk", wiens president-commissaris hij is, en dat moet inkrimpen en niet minder dan 250 man ontslaan. Puur vanwege financiële verliezen, net als bij "kapitalistische" bedrijven als "Werkspoor".

In Groningen weigeren arbeiders de collectieve contracten te accepteren, door de vakbeweging afgesloten.

Moeten we nu met J. C. Bloem klagen:

"En van heel dezen aanslag op
den tijd,
Van al dat hunk'ren naar een
levenswende,
Bleef ons alleen maar kommer
en ellende,
Verraad en wrok en bittere
eenzaamheid." ?

Neen, zo gaan we Kerstmis niet tegemoet, zo luiden we het jaar niet uit.

Goed en kwaad liggen — zo schrijft de reeds genoemde hoofdredacteur, zo niet alleen vlak naast elkaar, zij zitten onontwarbaar door elkaar, in de gemeenschap en in de mens zelf.

Maar daar is ook het ouderwets geloof van in de Advent uitzien naar bevrijding van de demonen, doorbreking van het lot en de tragedie, ontsluiering van het vreselijk raadsel van het kwaad.

Het geloof in de Christus der Schriften, dat de wereld overwint en dat een gezegend Kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar insluit.

Cn.

Drie zeer voordelige aanbiedingen

BROILERS. 3 barns, waarvan 1 nieuw gebouwd. Ruimte voor 35.000. Klein huis. 51 acres. Vraagprijs $115,000.

LEGKIPPEN. 13.500 in kooien. Nieuw gebouw. Nieuw modern huis. Vraagprijs $66.000.

DAIRY or BEEF FARM. 100 acres. Goede barns. Groot goed huis. $38.000. Dicht bij kerk en school.

Schrijf of bel:

Gerrit Otten
416 - 563-7904
(collect)
BEAMSVILLE, ONT.

Rep.

ART BRUNTON
REAL ESTATE BROKER
416 - 945-5409
282 Main Street East
GRIMSBY, ONT.

TURKEY BROILER BARN, 24,000 sq. ft., 5 years old, automatic, on 41 acre land, no house. Price $64,500 - $20,000 down.

25,000 CHICKEN BROILERS, good barns on 50 acres, small house. Price $118,000.

98 ACRE DAIRY FARM, excellent 9-room brick house, 10 years old, good barn, 60 head cattle, all the machinery you can think of in good shape, frontage on 3 roads, 2 paved, 2 miles to Town. Prices at $125,000. This is future development farm.

11,000 CAGE LAYERS, excellent large home, 10 acre land.

5,500 BROILER QUOTA FOR SALE.

ALL TYPES OF FARMS FOR SALE — FRUIT, PIG, CHICKEN and DAIRY.

Call: RON BABCOCK at

A. S. Kimberley Ltd.
REALTOR
25 King Street East,
BEAMSVILLE, ONTARIO
Box 250 Telephone: 563-8272

Dunwoody & Company
Chartered Accountants

PETER E. HELD, C.A.

KOOS GERHARDT, C.A.

25 Adelaide Street West
Toronto 1, Ontario
362-2351

Contemporary Theology on the "Wereldomroep"

Radio Nederland Wereldomroep devotes in its Sunday evening broadcast for Canada and the United States a 10 minute period to developments in theology in The Netherlands. This department, called "Katechese", deals with contemporary issues in theology and church life in general. Prominent speakers from various theological backgrounds supply worthwhile information and discuss controversial questions. One of the speakers for the November programmes was prof. dr. G. C. Berkouwer, professor of systematic theology at the Free University, Amsterdam, who delivered several 10 minute lectures. This programme (in Dutch) is beamed to the United States and Canada via the relay station Bonaire (Netherlands Antilles) every day from 0.30-1.50 GMT. In Eastern Canada this programme can be heard on the 31 metre band (= 9590 m/c) from 7.30 till 8.50 p.m. The theological feature "Katechese" is broadcast around 8.30 p.m.

A. Velthoen.

BIAFRA

Continued from page 1

One of the people involved in helping the hungry Biafrans is Dr. Herman Middelkoop who is Director of the World Council of Churches Refugee Relief for Biafra.

On October 11, 1968 he sent the following telegram to U Thant, Secretary-General of the United Nations:

"Estimated death from starvation in month of July six thousand per day, August ten thousand, September twelve thousand. Present level holds or decreases slightly with current number of relief flights. Unless immediate cease-fire, month of December could see upwards of twenty-five thousand per day. Even carbo-hydrates likely to be exhausted in next seven weeks, Biafra will be without food. Acute mass starvation unavoidable. Answer does not lie with relief organizations. Answer lies with end of war."

Lewis describes Dr. Middelkoop as follows:

"He is not a man given to exaggeration. He is, in fact, an unimpeachable authority. For seven years he has been medical director of various Biafran hospitals, and knows the country inside out.

In his present job, he has relief supervisors spread strategically through every province, including contacts in areas under Nigerian control. Given the accumulated information from scores of feeding centres and refugee camps, Dr. Middelkoop has made his catastrophic estimate.

This unflappable man, of transparent commitment and absolute integrity, is verging on anguish. That's why he sent the cablegram."

In this article you read the story of how relief personnel try to feed 1,000 children with 300 portions of rice and fish. That is trying to do the impossible. But in the country the situation is even worse. Lewis tells his story:

"In the early afternoon, I began a long drive, a sort of disheartened pilgrimage, to visit my former school in the little village of Okija. On the way we stopped at a number of refugee camps, and especially at St. John's Grammar School, now St. John's Sick Bay in the village of Isu in Orlu province.

Unhappily, there are simply not enough hospitals in Biafra to cope with the numbers involved. And not enough doctors, or nurses, or drugs. So several schools have become hospitals, or sick bays, and serve as holding centres in a pitiful network of medical facilities.

In one large room in St. John's Sick Bay lay one hundred and sixty children. I shall not attempt to describe them. The scene was one of utter desolation. I talked quietly to nursing sister Mrs. Ojiako who shrugged her shoulder in a gesture of infinite bewilderment.

"At least here we give them three meals a day. The supplies come from the World Council of Churches. Some get better and can be discharged. But most of their bodies cannot handle the food, and they suffer terrible diarrhea. Many, many die from it."

As we stepped outside, a mother was sitting impassively, holding her wailing child. The child had the yellow skin of advanced kwashiorkor, and seemed to be saying something between the cries. I asked Mrs. Ojiako what it meant. She did not know, but asked the mother. The mother, still impassive, replied quite matter-of-factly: "She says, mummy, buy me something."

I was pretty wrung out by the time we reached Okija. Even a reunion with former students and friends was an insufficient antidote to the day's events. It seemed almost predictable that Okija Secondary School, where I had been principal in 1960, was now a make-shift hospital — for children. The foundation plaque was still prominent, a choice from Proverbs: "Where there is no vision, the people perish."

He concludes that for the present, malnutrition and starvation decimate the most vulnerable: the children and the aged; the pregnant and lactating women; but if the estimates are right the whole population would be affected by the end of 1969. And it happened just like it was expected. The dreaded sickness is called Kwashiorkor, a sickness which is recognized by bleached hair, yellow skin and swollen hands and feet. Children who suffer from this sickness literally cry themselves to death. We can only be thankful that there are people who try to help. Rev. Alex Zeidman, the Director of Scott Mission in Toronto, administered an immunization campaign in Biafra and reported:

"I had been invited to a Christmas party at the hospital and then was given a half hour notice that I had to make the 45 mile drive to the airport to receive the supplies. Although it meant missing the party, it meant that our immunization program was off and running.

Already from one small area we heard of forty deaths from measles in a few days. We rushed two teams there and kept one team at the Queen Elizabeth Hospital for training purposes and to look after the many hundreds of children who came each day. That team also administered vaccine to the various wards of the town of Umuahia.

We built up to eight teams, who then began to fan out throughout the provinces of Biafra."

Everybody helping Biafra is working hard. I visited the office of the relief organization called Canairelief, 102 Eglinton Ave. E. in Toronto, their telephone number is (416) 487-1585. This organization was organized by Canadians. This is how it went:

Since Biafra was surrounded and cut off from the sea, an airlift was the solution. It was the only way to get food to those in need, while attempts to effect a long-term solution were being made.

Like many Canadians, Toronto businessman *Jack Grant* wanted to do something to ease the suffering of the innocent Biafran civilians. Grant recognized the need for a means of transporting the relief supplies once they had been purchased.

He went to see *Dr. E. H. Johnson*, Secretary of Overseas Missions for the Presbyterian Church in Canada. Together, they visited *Henry Fletcher*, Executive Director of Oxfam of Canada.

The organization grew.

With $50,000 each from Oxfam of Canada and the Presbyterian Church, and Grant guaranteeing the rest, they found themselves in the airline business.

Canairelief was born. Incredible, but true.

To fly the plane, an all-Canadian crew was recruited. In mid-January 1969, the four-engine Super Constellation left Montreal for the South Atlantic island of Sao Tome, off the coast of Africa — the base for the relief operations.

In its first three months of operation, Canairelief flew over 100 flights and carried in nearly 4 million pounds of relief supplies. Most important, the daily death rate was drastically cut.

By mid-April, the Canadian plane had become the flagship of the relief operation. It had the largest cargo capacity (18 tons). It made the most flights per night.

(Note of the editor: Mid-December Canairelief suffered a setback. A Canadian Super Constellation relief plane was destroyed by Nigerian air force bombs on the Uli airstrip in Biafra, the last remaining lifeline for millions of starving Bafrans. Five Nigerian aid workers were killed, but the Canadian crew of four escaped unharmed, the Joint Churchaid airlift headquarters said.)

This is how it continued. You see, a very successful CBC radio and TV commentator, Stanley Burke gives up his job for these suffering people. Rev. Alex Zeidman gives his time and energy to this organization. Crews with Canadian, Swedish and other nationalities among their members, accomplish every night their mercy mission. Journalists travel through Nigeria-Biafra country under fire and hazard, many are involved, but much money is needed, each flight costs thousands of dollars. What are WE doing for the Biafrans? Let us think about this, first of all, personally. You can always send donations to Canairelief. Yet I wonder whether here is not also a task for our deaconates and for our World Relief Committee, especially for its Canadian segment.

Remember what the Lord said in Matthew 25:40 "Truly I say to you, as you did it to one of the least of these my brethren, you did it to me."

ONE SOLITARY LIFE

by James A. Frances, D.D.

A child is born in an obscure village. He is brought up in another village, equally obscure. He works in a carpenter shop until He is 30, and then for three years is an itinerant preacher, proclaiming a message, and living a life.

He never writes a book, He never holds an office, He never raises an army, He never has a family of His own. He never owns a home, He never goes to College; He never travels 200 miles from the place where He was born. He gathers a little group of friends about Him and teaches them His way of life.

While still a young man, the tide of popular feeling turns against Him. The band of followers forsake Him; one denies Him, another betrays Him. He is turned over to His enemies. He goes through the mockery of a trial, He is nailed to a cross between two thieves, and when dead is laid in a borrowed grave by the kindness of a friend.

Those are the facts of His human life. He rises from the dead; Today we look back across the nineteen hundred years and ask: What kind of a trail has He left across the centuries? When we try to sum up His influence, all the armies that ever marched, all the parliaments that ever sat, all the kings that ever reigned, are absolutely picayune in the influence of mankind compared with that of this one solitary life.

According to the editors of "Readers' Digest" this short biography of Jesus Christ was written by the Rev. James A. Francis, D.D., born in Upper Stewiacke, Nova Scotia, in 1864, who in later years became pastor of the first Baptist Church of Los Angeles, California, U.S.A.

E.S.

CONFLICT AND HOPE IN SOUTH-AFRICA

by Dr. P. G. Schrotenboer

The author, who is general secretary of the Reformed Ecumenical Synod, has been in South Africa for some time, during which he made a special study of the race problem (apartheid policy). He has both observed life in the South African Republic, and talked extensively to numerous people, both white and black. In this book he does not only give a report on his observation, but he submits an unbiased and unprejudiced evaluation as well. Anyone who wants to orientate himself or who wants to have a clear insight into the South African situation, cannot afford to miss this book.

CONTENTS: Introduction — The Africaners a People who will not Forget their Past — Revenge: Dutch Reformed Style — South Africa: Darkest Spot on Earth — What is Apartheid? — Petty Apartheid — Bantu Education in South Africa — South African Universities and Racial Policy — Liberalism in South Africa — Christian Nationalism in South Africa — Christian National Education in South Africa — Trustees of South Africa — Is South Africa a Police State? — The Afrikaners Laager Mentality — Die Afrikaner Broederbond — South African Churches and Race Relations — There is Hope for South Africa.

Paperback design by Wm. Hart

PRICE PER COPY $2.40 (prepaid)

PUBLISHED BY

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

Corner Gage & Main St. Box 312, Station B Hamilton, Ontario

IMPORTANT NOTICE

Telephone numbers

Since December 1, 1969 there are two SEPARATE telephone numbers, namely:

CALVINIST-CONTACT
(Guardian Publishing Co. Ltd.) 547-1488

GUARDIAN PRESS
(Lammers Press Ltd.) 547-1489

Please make sure to dial the correct number.

Door het grote aantal verzoeken voor HOLLANDSE PREMIE-BOEKEN is de voorraad zodanig geslonken dat we vrezen enige weken zonder te zullen komen. **Alle onderstaande titels zijn opnieuw besteld.** De uitgevers in Nederland zonden ons reeds de fakturen, waaruit blijkt dat nieuwe zendingen onderweg zijn.

Adm. C.C.

GOEDE BOEKEN

zijn de beloning als U ons een nieuwe abonnee aanbrengt voor Calvinist-Contact (en ons tegelijk het abonnementsgeld stuurt).

U KUNT EEN BOEK KIEZEN UIT ONDERSTAANDE LIJST:

Bijvoorbeeld (voor één abonnee): M. DE JONG en WIM ZAAL: BILDERDIJK; Dr. C. N. IMPETA: KERKELIJKE KAART VAN NEDERLAND; A. DOF: ARIE EN KATRIEN IN CANADA; J. OVERDUIN: HEL EN HEMEL IN DACHAU; M. E. VOILA: DE WELEERWAARDE HEER; MOEILIJKE KINDEREN; OKKE JAGER: DE HUMOR IN DE BIJBEL; ANNE DE VRIES: DE ILLEGALE WERKER; PROF. BAVINCK: HET RAADSEL VAN ONS LEVEN; Ds. KORNET: DE PINKSTERBEWEGING EN DE BIJBEL; V. D. STEEN: SPIONNAGE IN DE TWEEDE WERELDOORLOG; OOMS: DAGGELDERS; LAATMAN: SLOEBERKE SLOB; BAARDMAN: GROOT ALARM; MONS: PA BAKKER; PEELEN: 'T BEGON ONDER MELKENSTIJD.

The following titles of English Bonus Books are at this moment all in stock:

One subscription: WHEN THE BAMBOO SINGS, by H. G. BRENNEMAN; GOOD NEWS FOR MODERN MAN (New Testament in Modern English); N. STONE: 100 BASIC BIBLE QUESTIONS ANSWERED; REV. T. C. VAN KOOTEN: LIVING IN A NEW COUNTRY; PROF. DR. J. KROMMINGA: IN THE MIRROR; C. SLUYS: A PREY TO SATAN; MARTYR OF THE CATACOMBS (Ancient Rome); PROF. A. M. REHWINKEL: THE FLOOD; F. F. BRUCE: THE NEW TESTAMENT DOCUMENTS, ARE THEY RELIABLE?; J. NORVAL GELDENHUYS: THE INTIMATE LIFE (for engaged and newly married Christians); C. S. LEWIS: THE WEIGHT OF GLORY; REV. J. K. VAN BAALEN: THE GIST OF THE CULTS.

WM. R. RANG: THE STOWAWAY (for boys); THE GUN, by JOHN VRIESINGA & THE FLASHLIGHT, by JEAN G. FISHER. (These are two booklets for children, but are given together as a premium for ONE subscription.)

While for bringing in TWO subscribers we have: STRAIGHT DOWN THE CROOKED LANE, by F. H. ARNOLD; WORLD AFLAME, by Dr. BILLY GRAHAM; LEAST OF ALL SAINTS, by GRACE IRWIN.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada $6.00 per year; for 2 years $11.50.
For the USA the same as for Canada, but in USA currency to make up for the higher mailing cost. Yearly subscription for other countries $6.50, for 2 years $12.00.

Payment by cheque 15¢ extra.